

Да ли је излаз за Србију

КОРЕНИТО ПРЕУРЕЂЕЊЕ ДРЖАВНОГ ПОРЕТКА

Да би се одговорило на ово питање пре свега треба поставити питање има ли ко да пронађе излаз? За тако нешто није довољно имати компас већ и људе спремне да га следе а да се не поведу за ветровима и поветарцима. Није довољно само познавање геоплитичке ситуације и тражења да се изађе са безалтернативног пута у нигде или ништа (ЕУ). Поред правца којим наш државни брод треба да иде још је важније како тај брод уредити. Од унутрашње политике зависи и спољна.

Следствено томе потребна је радикална промена државне политике, то значи да држава коначно постане наша а не сервис страних служби. Кад постане наша, таква држава мора да уведе ред и напредак у друштвено-економским односима. Ништа од тога неће бити ако не буде било људи који ће то да изведу. Ти људи не могу да буду појединци, јер ма како појединац био снажан, карактеран, способан и одважан, он не може извршити тако свеобухватну промену. Потребно је да се појединци и читаве групе укључе у заједничко дело, у заједнички напор за интерес Србије.

Постојеће политичке организације које су се залагале против безалтернативног пута су готово уништене. Не само што су изгубиле на изборима него све више пропадају у сопственој дезоријентацији. Слика тога су и избори у малом граду Мајданпеку, али ипак не и безначајном, где све три водеће патриотске партије нису могле да скупе ни једну једину листу.

Друго је питање је да ли наша држава разорена погубном вишедеценијском политиком, која је доживела врхунац од 5. октобра 2000. године, у могућности да води самосталну политику. Наше стање је толико лоше да

сада кад би васкрсли наши најбољи државници, које смо у историји имали, те кад би се сви сабрали у влади, питање је да ли би и они могли попунити све рупе на ороном државном броду. Није ни чудо што Руси све више исказују презир према нама због режима који влада, али и када би дошла права патриотска влада, која би се ослањала на Русију и искрене наше савезнике, због девастираности државног брода и још увек изузетне снаге новог светског поретка, ко зна да ли би могла водити алтернативну политику. Али, ако се не покуша пронаћи нови пут, готови смо.

Проблем је што сад немамо на политичкој сцени носице идеје новог пута. Наше старе политичке организације, поред декларативног заговарања приближавања Русији и напуштања безалтернативног пута у ЕУ, немају идеју ни концепт преуређења државе, те уређења друштва на нашим вредностима и покретања привреде. Неки нови политички концепт би пре свега требало да промени стање духа у нашем народу, тако што би најбоље снаге ума и карактера преузеле улогу у јавном животу.

Поред свих тих проблема најгори је тај што је наша заједница толико разбијена да ми немамо јасно изражене интересе. Ми још нисмо утврдили шта је народни суверенитет, јер смо превише били опијени и омађижани демократским тлапњама. Не знамо шта је суверенитет јер демократским наочарама гледамо на народ, а то значи да је народ скуп појединаца који имају право гласа. То није наша, хришћанска, саборна и органска идеја народа. За нас је народ духовно-органска заједница окупљена пре свега око идеје односно идеала, који је вечан и који попут видела осветљава наш историјски пут. Народна заједница није сачињена само од

Коренито преуређење...

садашњег нараштаја, већ је она заједница са свим прецима који су били и са потомцима који ће бити.

Суверенитет народа припада и прецима, али потомцима колико и нама, ако не и више, а извире из идеје, видела и коства (суштине) нашег народног бића! Та идеја јесте саборност и домаћинство! Заједница са Богом и ближњима и одговорност за сопствено постојање. Своје место под сунцем, те идеје и народа као носиоца идеје, остваривали смо кроз историју чојством и јунаштвом. И док смо тако радили трајали смо, и кад смо падали, устајали смо, и кад смо страдали васкрсавали смо! Својим постојањем и својом историјом, наш народ је сведочио вечност идеје која га је надахњивала и са којом се заветно сјединио.

Кад у нашем народу буде довољно оних који су надахнути том животном и животно-творном, вечном српском идејом, кад победе личну сујету и бахатост, и окупе се око ње као око спасоносног идеала, тада ће несумњиво наћи начина како да решавају политичке, економске и геополитичке проблеме. Али, и што је још важније, тада ће пробудити народни дух, који сад спава утрнуо од чамотиње која га је притисла. Само сви заједно окупљени, прави народни представници Ђа то су они којима је добро народа у срцу, могу изразити наш народни интерес и за њега се борити. Кандидати за праве народне посланике су сви они који хоће да се жртвују за народ, да превазиђу лични комодитет, да победе малодушност, да смирењем прихвате брата као бољег од себе. Сабор таквих бораца имаће снажан дух наших честитих предака, који су знали да се боре за Крст часни и слободу златну. Тада ће Србија кренути ка излазу, без обзира на набројане проблеме, јер побеђени нисмо док не признамо пораз и што је још горе помири-мо се са њим!

Ненад Адамовић

ИЗ САДРЖАЈА

Мењати посаду брода или поредак.	3
Излаз из економске и политичке колонизације	9
Стратегија Запада за обарање Русије.	10
Тамни коридори моћи.	11
САД стратегија за доминацију светом.	17
Ко је створио ИСИЛ: ЦИА или.	19
Кућишта су црквишта.	21
Душанов Законик (1).	23
Мисија Ратка Парезанина у Црној Гори (1944)	27

ПУТИН: БОЉЕ НЕ СПОРИТИ СЕ С РУСИЈОМ

Русија се неће увлачити у велике конфликте, али њени партнери треба да схвате да је боље не улазити с Русијом у спорове, каже руски председник Владимир Путин.

Путин је такође, рекао да ће земља наставити јачање нуклеарног потенцијала, али не ради застрашивања, већ ради осигурања своје безбедности.

"Могу одмах да кажем: Русија је далеко од тога да се увлачи у неке обимне конфликте, али партнери треба да схвате, да је боље да не улазе у спорове са Русијом", рекао је председник Русије.

Подсећајући да је Русија "једна од најмоћнијих нуклеарних држава" и да је то реалност, Путин је рекао да Русија "јача снаге нуклеарног одвраћања, јача своје оружане снаге".

"Оне заиста постају компактније, ефикасније. Постају заиста модерније са становишта опремања модерним системима наоружања. Настављамо да јачамо тај потенцијал и то ћемо радити", рекао је Путин.

Према његовим речима, то се не ради како би се некоме претило већ да би се осећало сигурнијим и мирнијим, имала могућност да се реализују планови у развоју привреде и социјалне области.

"Увек треба да будемо спремни да одбијемо сваку агресију према Русији, увек наши партнери – у каквом год стању се налазиле њихове државе и које се спољнополитичке концепције придржавали, треба да схвате, да је са нама боље да не улазе у спорове, што се тиче могућег оружаног конфликта", упозорио је Путин а преноси Итар–Тасс.

Обраћајући се на омладинском форуму "Селигер", председник Русије је рекао да Русија није анектирала полуострво Крим, већ да га је заштитила.

"Ми њега нисмо анектирали, одузели. Ми смо дали могућност људима да се изјасне и донесу одлуку и према њој смо се понели са уважавањем. Мислим да смо их их заштитили", рекао је Путин, додајући да би се у супротном на Криму дешавало исто што се сада дешава на југоистоку Украјине.

Притом је додао да је "обновљена историјска правда, нарушена нелегалном предајом Крима Украјини".

Путин је подвукао да су на пролеће ове године одлуке доношене у вези са неопходношћу заштите руског становништва.

"Сада је, по мени, свима јасно када гледамо Донбас, Луганск, Одесу. Сада нам је свима јасно шта би било са Кримом, да нисмо одговарајуће мере предузели, да осигурамо да слободно изјашњавање људи", рекао је председник Русије. (СИМ, 29.8.2014)

Мењати посаду државног брода – или начин њеног избора и поредак

На броду који тоне сви смо бродоломници. Боље је да знамо реално стање, јер је то почетак нашег спаса

Криза траје већ седам година. Неприметно се увукла у наш живот и разара га свакога дана. Све више и више. Отупели смо и постали све апатичнији. Губимо вољу. Читавом друштву се десила она народна клетва – да Бог да имао, па немао! Људи не могу то да издрже. Економски смо исцрпљени. Многи су банкротирали. Психички луде. На све стране лоше вести. Не види се излаз из мрачног тунела. У најгорем животном сценарију нисмо веровали да ће нам се све ово дешавати.

Проблем је што криза није прошла. Налазимо се на њеној половини. Предвиђа се од пролећа 2015. године ново понирање.

Ниједна политичка и економска мера за сузбијање кризе није уродила плодом. Криза се распламсава. Није уродила плодом јер су мере погрешне. **Концепт је погрешан. Треба променити концепт. Али, моћни неће да мењају концепт.** Њима одговара криза. **У кризи богатији постају све богатији. То је смисао изазване кризе.**

Када пишем све ово, то не значи да сам дефетиста. То не значи да сам малодушан. То не значи да ширим панику. Напротив!

То, драги моји пријатељи, значи да износим стање како га видим и мислим да је то наша реалност. Све остало је обмана, превара и политички маркетинг. Боље је да знамо реално стање, јер је то почетак нашег спаса.

Када све ово износим, не радим то да бих се наслађивао, да будем злурад, јер нисам такав човек, него износим сурову реалност, уплашен сам, пошто је угрожена и моја егзистенција на броду који тоне. На том броду смо сви бродоломци.

Једино питање, које је данас смислено, све остало је губљење времена, **како да се избавимо из ове несреће?**

Ако је брод Србија, посада политичари који управљају државом и грађани путници, онда је једини начин да се брзо избавимо да променимо посаду. **Брод не можемо да мењамо јер је наш и резервног брода немамо.** То је то што имамо. Уосталом, **није проблем у броду. Није брод крив што погрешним правцем пливи.** Крива је посада.

Морамо да променимо посаду што пре. Постоји опасност да посада потопи брод. То је кључ свих разумевања наше трагичне збиље. **Наша посада је нестручна и не зна да управља бродом.**

Они никада нису управљали ни дечијим гуменим чамцем. Немају искуства да плове у плићак, крај обале, док пучина за њих изазива страх. У том страху слушају команде оних чија је намера да се брод потопи. У том потапању моћници виде чин освете и уносан посао.

Данас читамо да је Титаник намерно потопљен. Сви милијардери на таргетираном броду су били против да се формира ФЕД. Титаник је

потопљен и следеће године –24.12.1913. на превару су направили приватну ФЕД.

Ј.П. Морган је избегао дављење у хладном океану, јер је послушао Николу Теслу који му је саветовао да се не укрцава на Титаник, јер ће тај брод да потоне.

Видовитост? Добра информисаност?

У историјским догађајима нема случајности. Све је повезано тајним интересима. Наша посада је добила задатак да потопи Србију. Пресрећни су што су добили могућност да глуме капетане дуге пловидбе. Играју се над нашом трагедијом.

Оволико писање има за намеру да се **пробуде успавани путници, који треба да схвате погубну улогу посаде.** Али, кажете ви, то сви већ знају. **Последњи избори су показали да путници и даље верују да је посада способна да управља бродом.** Манипулација је огромна. Путници застрашени. Већина путника не зна да плива. Они који знају, плаше се дубине и хладноће океана. Ретки су одважни и спремни на све. Али, они не могу сами ништа. Не могу ништа док их остали путници не подрже.

Уколико желимо да спасимо брод потапања, путници морају да се побуне. Побуна путника је легална и легитимна. **Посада игра покварено.** Нема више ниједног основа да посада остане на командном мосту. Морамо довести нову посаду. Искусне морепловце. Они су једини способни да брод доведу у мирну луку.

Напредујемо! Све већи број људи прати мој рад. **Подржавају и желе да се нешто хитно мења.** Сада је само важно да **буђење путника буде пре потапања. Нема времена за губљење. Свако треба да ради на заједничкој ствари.** Не треба од другог да тражимо оно што сами нисмо спремни да урадимо.

Најгоре је ако буђење буде у хладној води тамног океана.

ФБ Репортер, 27.8.2014.
(Подвукла – Искра)

Бранко Драгаш

Г. Драгаш обилује интуитивно добрим запажањима и тачним анализама и ми га зато често преносимо.

Овога пута, обузет основном бригом о државном броду који несумњиво тоне, нуди лек који доказано и искуствено не дејствује и не лечи. Напротив, продужава агонију и чини је хроничном.

Он добро запажа да економска криза траје, јер је **концепт њеног лечења погрешан. Назире, да државни брод Србије 'погрешним правцем пливи'.** Али ипак лек за то тражи у промени посаде. А управо то – промена посаде, смена појединаца и странака на власти – је начин којим капиталистичка демократија **остаје** и траје, а сменом појединаца и партија на власти, ствара 'привид' промене – **'промене без (суштинске) промене самог демократско-капиталистичког поретка, стварног**

Мењати посаду...

узрока што државни брод тоне.

Од 'демократских' промена 2000. до данас имали смо више промена посаде, а државни брод је газиио у све опасније воде и све дубље тонуо. Имали смо прво Ђинђића и Демократску странку. Оставимо на страну нагађање да је и он можда убијен, што се у једном тренутку огрешио о строга 'правила игре и дисциплину' светског демократског поретка. Заменио га је Коштуница и Демократска странка Србије. Иако убеђени 'демократа' али и инстинктиван родољуб, Коштуница је својим Уставом хтео да заштити неке основне националне и народне интересе државе Србије, несвестан да их тиме ставља изнад услова капиталистичке демократије који се обавезно копирају и прихватају њеним усвајањем. Дисциплинован 'демократа' скоро добровољно предао је власт већ припремљеној новој 'посади', на челу са стварним верником демократије Борисом Тадићем, те опет Демократском странком. И поред опште подршке Новог светског поретка (НСП), садашњи агресивни вид капиталистичке демократије за ремоделирање и освајање света, Тадић је био уверен да је непобедив и незаменљив, а резултати демократске власти у Србији све гори. Да би се једино важан и неприкосновен капиталистички поредак сачувао, ипак му је припремљена замена у отпадничким и 'реформисаним' радикалима, на челу са Томом Николићем и Српском напредном странком (СНП), а овај опет предао странку и извршну власт Александру Вучићу, безпоговорном извршиоцу свих диктата НСП и његове окупације са свим катастрофалним последицама по Србију.

Дакле, 'посаде' су се итекако мењале и наставити да се на 'демократским' изборима мењају, а опште стање Србије и даље погоршавати, а нико се неће усудити да логично закључи, да је узрок зла у самом поретку, а непрестано лоше 'посаде' и њихова нестручност само његова последица. Стручњаци се не 'школују' и не бирају тамо где нема неког јаког и природног заједничког интереса. Струковне заједнице су природна последица 'поделе рада' у сваком народу. Оне и данас постоје, упркос чињенице да их је 'демократија' развластала и лишила 'права гласа' ради што лакшег остваривања намера и интереса високог капитала. На 'демократским' изборима, народ стварно не бира народне посланике, већ их странке намећу народу, захваљујући монополу који имају на избор кандидата. А територијалне изборне јединице, које немају никаквог јаког и посебног заједничког интереса – са недовољним познавањем самих кандидата, а још мање њихових изборних програма – обично бирају најгрлатије (демагоге), а без изузетка партијске кортеше или професионалне политичаре. Снага и јединство интереса струковних заједница, гаранција је да ће оне увек бирати међусобом најстручније и најбоље да те интересе штите и унапређују. Нико не може порећи, да ће у том случају, стварне интересе земљорадника најбоље заступати сељак, радника – радник, чиновника – чиновник, привредника – привредник, итд.

Зато, ако Драгаш жели стручну посаду на челу државе, треба коренито мењати поредак, пре сега демократско-партијски изборни систем.

Искра

Последње САД санкције Русији

САД објавиле додатне санкције Русији које погађају нафтну и војну индустрију и још више ограничавају приступ великих руских банака америчким тржиштима деоница.

Америчке санкције "темпиране" су како би се временски поклопиле са новим економским казним мерама ЕУ које укључују ограничења финансирања за неке од руских државних компанија, као и замрзавање средства водећим руским политичарима, преноси Ројтерс.

Америчко Министарство финансија саопштило је данас да нове санкције подразумевају забрану пословања америчких појединаца и компанија са "Ростekom", великим руским технолошким и војним конгломератом, кад је реч о трансакцијама обвезницама са роком доспећа који би био дужи од 30 дана.

Такође, блокирана су средства пет војнотехнолошких фирми у државном власништву, а то је предузеће за истраживање и производњу "Долгопрудни", "Митишчински Машиностројтељни Завод", Фабрика за производњу машина "Калињин", војни концерн "Алмаз-Антеј" и Акционарско друштво НИИП.

У области нафтне индустрије, санкцијама су погођени сектори за истраживање и производњу у дубоким водама Русије, пројекти у приобаљу Арктика и пројекти везани за нафту из шкриљаца које спроводе пет руских енергетских компанија – "Гаспром", "Гаспром њефт", "Лукоил", "Сургутњеефтегас" и "Росњефт", наводи се у саопштењу Министарства.

Нове америчке санкције додатно ограничавају активност шест руских банака међу којима је и Збербанка, највећа у Русији, тиме што забрањују америчким појединцима и компанијама учешће у било каквим трансакцијама обвезницама са роком доспећа дужим од 30 дана. Тих пет банака, које су и раније биле погођене санкцијама, до сада су биле суочене са ограничењем које се односило на обвезнице са роком доспећа дужим од 90 дана, подсећа британска агенција. Као и тих пет банака, и Збербанка је сада погођена америчком забраном финансирања деоница.

Министарство финансија је, такође, наметнуло санкције којима се америчким појединцима и компанијама забрањује да примају нове обвезнице руских енергетских компанија "Гаспром њефт" и "Трансњефт" чији би рок доспећа премашивао 90 дана.

"Ови кораци указују на континуирану решеност међународне заједнице да се супротстави руској агресији", рекао је амерички министар финансија Џек Лу и додао да ће "економска и дипломатска изолованост Русије наставити да расте све док (Москва) не пређе са речи на дела". (Б92, 12.9.2014)

АКО ПУТИН НЕ ДОЂЕ У БЕОГРАД – ТО УГРОЖАВАЈУ ВЛАДИНИ НАСТУПИ...

Немачка конфронтрана са Русијом, макар не својим вољом, није српска прилика

1.

Трагедија данашње Србије последица је дуготрајног злостављања, у коме се не губи само моћ разликовања добра од зла већ и разлика између великог и малог. Данашња политичка Србија разликује само близу и далеко. Близу је само оно чија батина је дужа од његове удаљености од нас. Све остало је далеко. Чак и оно што с нама леже у кревет, ако не леже с батином, далеко је.

Дужина батине данас је једина мера нашег политичког живота. Немачка има дугачку батину, и зато нам је близу, Русија је – бар до сада и бар за нас – нема, и Русија је далеко. Немачка нам је дакле близу, и она је зато велика. (Реч је о типичној оптичкој варци, каквој је склон инфантилни разум дуго и брутално злостављаног.) Таман онолико колико је велика, Немачка је за нас, наравно, и добра. Уосталом, видели смо то у четвртак у Берлину.

2.

Шта би дао Петро Порошенко – овакав, раскрвављеног носа, какав је од Минска до данас – кад би само могао да види велику Немачку и малу Русију, што је у четвртак била привилегија балканских лидера. Засењени величином оног што препознају као велико, они чак нису ни приметили да нису никакви лидери Западног Балкана, како зову сами себе пошто су их тако назвали западни бирократе, а да су само свих ових година погледали на мапу, она би им јасно рекла да су они лидери Централног Балкана.

Свеједно, није лако описати колико су Ангела Меркел и Немачка били велики у Берлину пред шефовима влада земаља Централног Балкана, док су им говорили да нису заборавили обећања о уласку у ЕУ и да ће дати паре за инфраструктурне пројекте, који ће интегрисати регион европске чекаонице. И нико од тог света заслепљеног величином Немачке није приметио како је тог дана по Новорусији почела бежанија Порошкових гардиста. Нико од њих није чуо звечање још једног у низу Путинових шамара немачкој Европи, тек незнатно јачег од оног кад им је увео контрасанкције или оног кад су их амерички неокони („fuck the EU“) натерали да их сами уведу Русији. Политичка величина изубијане европске Немачке, тако велике у очима шефова Централног Балкана, само неколико стотина километара источније била је мерљива

једино са политичком величином неког украјинског борца, заглављеног и опкољеног у једном од џепова Новорусије, све свеснијег да ће му спас пре доћи од мрских „москаља“ него од његових кијевских мајданаваца на положају.

3.

То што је Немачка тако велика у Београду, Сарајеву и Загребу, а тако мала у Кијеву, само по себи није ништа страшно. Тако је у животу, негде си велики, негде мали. Страшно је, међутим, што дан после берлинског самита цео Централни Балкан и свака будала која себе зове политичким аналитичаром, новинаром и политичаром преписује један лист папира немачких пропагандиста маскираних у геостратега. **Смисао балканског самита у Берлину – кажу они а наши понављају као бесловесне папиге – јесте у томе да Немачка „заштити своје победе из 90-тих и хегемонију у Југоисточној Европи против растућег утицаја других држава – Кине, Турске и, пре свих, Русије“.**

4.

Свестан опадања Америке, Џозеф Нај, аутор синтагме о „мекој моћи“, у својој последњој књизи предлаже да се **Вашингтон угледа на Велику Британију.** Она, каже Нај, у околностима свог опадања свој међународни статус није задржала наступајући сама у своје име, већ формирајући паметан сплет међународних односа који је производио политички квалитет у корист Британије. Преведено на свакодневни језик, **Нај се залаже да Америка мање ради сама за себе са својим ресурсима, а да више ствара услове да за њу раде други, о свом трошку, наравно.** Слушајући Меркелову и Балканце у Берлину, Нај је имао разлога да буде задовољан јер се његова идеја користи, Стејт департмент још више јер је Немачка на Балкану, после година колебања и дистанце, наступила **као атлантистичка сила par excellence.**

Наравно, немачки геостратези не говоре да на Балкан журе и зато да би спречили утицај САД, које би, као стари мајстори хаоса, могле да запале регион, чији би пламен лизао Русију, али би Европу и Немачку пржио до коске. И на томе се завршавају сви племенити и корисни аспекти немачке балканске иницијативе. Да би то могао да ради не страхујући од нове паљевине, попут Украјине, **Берлин ће Вашингтону платити спроводећи америчке планове за Балкан.** А Немачка конфронтрана са Русијом никада није била српска прилика.

Ако Путин...

5.

Хрватска јесте земља ојађена чланством у ЕУ, али шта је то она могла за себе да уради боље од онога што ради откад постоји као артикулисан политички фактор – да буде са Немачком и да се, када Немачке нема као крупног играча на великој геополитичкој мапи, привремено сакрије у заједнице попут Југославије. Албанија цео век не успева да постане држава у ономе што би то требало да значи, али Албанија сто година опстаје као фактор који треба да затвори балканска врата Русији. Зато је логично да Хрватска и Албанија отворених уста у Берлину слушају Ангелу Меркел, чак и када је добит тако мала, а ризици онолики.

Али шта тамо ради Србија, која пристаје на заједницу европских кандидата, ослабљена и стешњена између Хрватске и Албаније. Наравно, може Србија да невољно уђе у ту заједницу, штедећи своје ресурсе и добијајући на времену, може она за то време и да сања дан кад ће Русија сићи на Балкан. Али она се у Берину – са већином регионалних пројеката које, авај, сама предлаже или им плеска рукама – кандидује за важног, чак кључног балканског фактора спречавања Русије, и то, још једном авај, у тренутку кад се Русија примиче источној граници Балкана – Одеси. И то, наравно, Русија види и зна.

6.

Није довољно Русији не увести санкције да би јој се послао сигнал пријатељства и лојалности. То посебно није довољно ако свим осталим потезима уништавамо смисао тог српског одбијања и ако гравитирамо томе да у једном далеком тренутку кажемо како ћемо послати батаљон српске војске да са Пољацима и Литванцима ратује против Русије, али да никада нашој браћи санкције нећемо увести.

Наравно, Србија данас не треба да се у политици води руским интересом, већ сопственим. Утолико пре што ће, пре или касније, велике силе сести за сто, за којим ће се делити свет, и што Србија, географски дубоко у западној сфери, лако може да постане руски уступак Западу за нешто што би јој било надокнађено коју стотину километара североистично од Београда. Управо због тога и због мере сопствене исцрпености Србија нема више простора за потезе на сопствену штету, којима ће чекати руски повратак на Балкан или чекајући коначан тријумф Запада над Русијом, свеједно.

7.

Са друге стране, Јужни ток, железнице и повластице на руском тржишту јесу ствари које су Србији корисне и које је јачају, исто

онако као што је уништавају самоубилачка политика штедње, берлинска градња инфраструктуре која ће Србију оградити од Русије или седење на међународном скупу који није само отписао Додика него и Републику Српску. То што ово прво везујемо за Русију ствар је прагматичних факата, а не неког пијаног пансловенског братства; то што друго везујемо за ЕУ исто тако је ствар проверљиве фактографије, а не наше заосталости или „азијатства“, како тај култур–расистички појам користи Весна Пешић.

8.

Српски уступци отуда све мање производе дејство. Они су све мање уступци државе, која њима продужава своје трајање, а све више политичке класе, која њима доказује лојалност, и то лојалност оног типа чије доказивање никад не може престати. На крају, то више и нису уступци јер нису ствари којих се одричемо да бисмо добили или задржали неке друге до којих нам је више стало. То су давања, за која ионако нема још много простора.

Зато је Србији неопходан политички дисконтинуитет. Ма колико благ и невелики, он само мора да буде видљив. Последња прилика за ову политичку класу да га произведе биће Путинова посета 19. октобра. Ако та посета пропадне или изостане – а њу озбиљно угрожавају владини наступи попут берлинског – биће то знак да никакав, чак ни најмањи дисконтинуитет није могућ и да је влада упала у клопку из које више ништа добро за своју земљу не може да уради.

9.

Моћи ће, међутим, тада да уради још једно: да спречи надолазећу катастрофу сопственом абдикацијом и повлачењем са политичке сцене у корист владе угледних људи, света изван непосредне политике који још може да разликује мало од великог, корисно од штетног, и добро од зла.

Та влада – ако већ не сасвим без обавеза према западним силама, а оно макар без обећања према њима – орочавајући мандат на период од годину дана, обезбедила би основно функционисање државе и припремила изборе, на којима би омогућила пуну реконфигурацију политичке сцене и излазак Србије из политичке спирале. Речју, била би то влада која би радила све оно што ова није смела.

Ако и то изостане, политички дисконтинуитет ће тада у Србију доћи мимо воље политичке класе. За то има неколико могућности, и ниједну од њих не смем ни да замислим.

Стандард, 30.8.2014.
(Подвукла – Искра)

ЖЕЉКО ЦВИЈАНОВИЋ

МЕДИЈСКО ПРИКРИВАЊЕ НАПАДА НА ДРЖАВУ

Наш народ добро је обавештен о свим могућим крвопролићима од потезања секире по сеоским атарима па све до решетања у тзв. сачекушама на улицама главног града. Све ово добро је медиски испраћено осим у ситуацијама када је напад мотивисан мржњом према Србима или када починиоци разних недела имају подршку од стране власти. Тако се разни напади од стране Рома третирају као кафанске туче или као напади НН починилаца. Тако се говор мржње и позиви на џихад новопазаских хоца третирају као слобода вероисподања а напади шиптарских терориста Куршумлији као сукоби са шумокрадицама

Овога лета многи људи су изгубили своје животе. На овај или онај начин број становника наше Србије наставља да се смањује. Саобраћајне несреће, породично насиље, насумична убиства, терористички напади, самоубиства, абортуси и још доста тога другог...

Наши медији доста добро прате ове догађаје. Црна хроника свакако је веома значајан сегмент у данашњем новинарству. Да није спорта, естраде и дневне политике могла би без проблема да заузме све странице новина или све минуте тв дневника. Једино што недостаје свему овоме је одређена доза објективности. Објективности нема али зато сензационализма има у сасвим довољним количинама, што је свакако обележје либерал-капиталистичког поимања медијске тржишне утакмице. Ту се не хаје за јавним интересом и заштитом нације, већ се посеже за провоцирањем и разбуктавањем најнижих људских нагона, а све из комерцијалних побуда. Дакле, наш народ добро је обавештен о свим могућим крвопролићима од потезања секире по сеоским атарима па све до решетања у сачекушама на улицама главног града. Све ово добро је медиски испраћено осим у ситуацијама када је напад мотивисан мржњом према Србима или када починиоци разних недела имају подршку од стране власти. Тако се разни напади Рома третирају као кафанске туче или као напади НН починилаца. Тако се говор мржње и позиви на џихад новопазарских хоца третирају као слобода вероисповедања а напади шиптарских терориста у Куршумлији као сукоби са шумокрадицама.

Да ствари нису баш онакве каквим их представљају у медијима говори и чињеница да у тим борбама на нашој страни није погинуо шумар већ припадник жандармерије Стеван Синђелић. Дакле овде се јасно види да

Шиптари нису имали само намеру да секу шуму већ да по потреби и могућности секу и српске главе. Тако се ово славно презиме по други пут уписало у српску историју коју данас нажалост пишу победници на последњим изборима. Његова херојска смрт нажалост није изазвала значајнију пажњу јавности, ни упола колико нпр. (такође трагична) смрт настрадалог момка који је прегажен док је оправљао свој ауто на Бранковом мосту. Са друге стране овом човеку који је пао за слободу отаџбине не указује се ни толико пажње да се у медијима сме јасно и конкретно рећи од чије је руке погинуо. Тако се заиста стиче утисак да је погинуо шумар а не припадник оружаних снага Србије при вршењу своје дужности.

Антисрпска власт и даље подрива безбедност земље

Наш народ у куршумлијским селима, очито је препуштен на милост и немилост шиптарским терористима. Као што видимо снаге жандармерије или нису довољне или њихова овлашћења нису довољна. Имамо разлога да верујемо да власт не дозвољава жандармерији да делује максималном могућом силом како се неби случајно догодило да неки млађи шиптарски чобанин, гљивар или сакупљач лековитог биља, буде ликвидиран током својих уобичајних активности у тзв. копненој зони безбедности. Како би се иначе другачије могло објаснити да група некаквих дрвосеча успева да се одупре добро утренираним и за оваква дејства обученим припадницима жандармерије.

Већ дуго у Пчињском округу, у поједина етнички очишћена шиптарска насеља не залазе органи унутрашњих послова, а самим тим ни многи други службеници републике Србије као што су радници Електропривреде Србије, пореска инспекција, судски извршитељи и други. Ова насеља постала су терористичка упоришта из којих шиптарски терористи одлазе у своје акције и у њих се као у своје базе након тога враћају. Из овога закључујемо да терористима више није неопходно сакривати се на територији окупираног Космета као што многи наши медији тврде, како би оправдали неспособност или одбијање власти да заштити наш народ на овом и другим просторима.

Због небриге државе, оваквих „љубитеља природе и пољопривреде” има и у другим деловима Србије. Разна „ловачка друштва, извиђачи и берачи боровница”, подстакнути од својих верских вођа из новопазарских џамија

Медијско прикривање...

већ годинама истражују природне лепоте рашког краја. Али уколико већ антисрпска власт не жели да се избори са нарастајућим терористичким претњама то не сме бити разлог да се наш народ обмањује лажима о томе како му не прети никаква опасност од тероризма, односно како се само ради о пар кубика дрва а не о нападу на државу. Ако власт није способна и не жели, нека не спречава оне који су способни или оне који желе да се изборе са овим проблемима. Нека не баца у заборав оне који су је бранили.

Медијско спиновање и заташкавање

Целокупна наведена медијска тенденција, у модерном жаргону назива се – спиновање. Спиновање, по једној од дефиниција, представља неискрену, обмањујућу, манипулишућу интерпретацију догађаја ради постизања неког циља. А да је медијско спиновање постало део наше свакодневнице и уобичајена тактика актуелног режима, показује и поменути случај погибије српског жандарма. Наиме, иако је шиптарски напад на положај Жандармерије очито био унапред испланиран, а започео је у три сата изјутра, режимски медији су о томе известили као о „оружаном инциденту са албанским шумокрадицама”. У овом случају, циљ медијског спиновања је да се догађај у Копненој зони безбедности минимизира, да се представи као спорадичан инцидент и да се прикрије неспособност (или, тачније, незаинтересованост) режима да заштити куршумлијска села уз административну линију са Косовом и Метохијом.

Житељи ових села сведоче да су непрестано изложени застрашивању од стране Шиптара, који мање-више неометано секу шуму у српском приватном и државном власништву и обијају српске куће које се налазе у близини административне линије. Годинама без заштите и подршке своје државе, Срби из овог дела општине Куршумлија убрзано се исељавају, чиме се етничко чишћење Срба од стране Шиптара протеже и ван територије Косова и Метохије. Потпуно је јасно да режим коме је изградња „Београда на води” много битнија од опстанка српског народа на угроженим подручјима, своју политику води у правцу стварања „Београдског пашалука”. Српски народ мора да заустави и казни оне који спроводе такву издајничку политику. Србима није потребан „Београд на води” и слични пројекти непријатељских држава и режима, већ му је потребна ефикасна и праведна српска држава, довољно снажна да заштити свој народ на сваком педљу њене територије.

Ј. Алексић

Иран о позадини анти-ИСИЛ борбе:

"САД каже да нас не жели у коалицији, али тај исти САД нас је звао и ми смо их одбили јер им намјере нису чисте"

Ирански врховни вођа, ајатолах Али Кхаменеи сматра како САД покушавају проширити своју доминацију Блиским истоком објављујући рат Исламској држави и њезиним терористима.

Ајатолах Кхаменеи напоменуо је како постоји прегршт доказа који потврђују контрадикторне наводе америчких дужносника по питању не позивања Ирана на међународну конференцију, која се тренутно одржава у Француској, чији је циљ сузбијања самопроглашене Исламске државе.

"За вријеме тешких дана када је ИС напала Ирак амерички амбасадор у Ираку позвао је иранског амбасадора у Ираку те предложио састанак између Ирака и Ирана на којему би се преговарало о координацији борбе против ИС-а", рекао је ајатолах Кхаменеи.

Додао је да у Ирану постоје високи дужносници који су спремни на преговоре, али "Ја сам одбио тај приједлог и рекао им да не желим Американцима преговарати по том питању јер њихове намјере нити руке нису чисте."

Прије неколико дана амерички државни тајник John Kerry објавио је како САД не желе позвати Иран у коалицију против ИС-а, што је у контрасту изјавама ајатолаха Кхаменеи који каже да је Иран тај који је у старту одбио судјеловати у таквој коалицији.

"Исти тај државни тајник особно је питао иранског министра вањских послова, Др Зарифа, за сурадњу у борби против Исламске државе, но Др Зариф је ту понуду одбио. Сада лажно тврде како не желе да Иран судјелује у коалицији, док је у стварности Иран одбио такву сурадњу на самом почетку", рекао је Кхаменеи.

Више од двадесет нација, чланица Арапске лиге, Еуропске уније и Уједињених народа, окупило се на конференцији у Паризу како би пронашли рјешење за борбу против милитаната ИС-а. У изјави објављеној при закључивању конференције каже се да су судионици прихватили борбу против ИС-а, "На све потребне начине укључујући било какву војну помоћ коју затраже ирачке власти, сукладно с међународним правима и без угрожавања сигурности цивила."

САД су за сада успјеле окупити 40 земаља које би на различите начине доприносиле борби против ИС-а, но није јасно које су то земље и које ће бити њихове улоге у борби.

16. 9. 2014.

СИМ <advance.hr>

ШТА ЈЕ ИЗЛАЗ ИЗ ЕКОНОМСКЕ И ПОЛИТИЧКЕ КОЛОНИЗАЦИЈЕ

Док свуда око нас све пршти од дешавања, српска јавност и српско друштво као да блажено почивају у својој постконфликтној идили („Србија је своје ратове завршила“) и виртуелној „постисторијској“ летаргији сатканом од бесконачног низа премијерових спољнополитичких успеха, блиставих победа СНС–а на локалним изборима широм земље и вазда нових, **мегаломанских пројеката који ничу као печурке после кише, и чији је број обрнуто пропорционалан броју обновљених и новосаграђених кућа у поплавленим подручјима.**

Тако се само у последњих неколико недеља већ етаблираном и прослављеном „Београду на води“ придружио и „Теслин град“, затим пруга Београд–Подгорица–Скадар–Тирана, аутопут до Сарајева, а сада, ево, након премијерове посете Пекингу, и супербрза пруга од Београда до Солуна. Само се бринем да ово последње случајно не угрози онај претходни напредњачки пројекат, канал Дунав–Морава–Егеј, министра Бачевића. Али ваљда неће. И једно и друго би требало да раде Кинези. А зна се да Кинеза има много и да имају много пара (скоро као шеици) које једва чекају да потроше на балканске дневнополитичке пропагандне фантазије. (Што, да не буде неспоразума, нипошто **не значи да са Кинезима не треба озбиљно сарађивати, али на реалној основи и плановима.**)

Један мој пријатељ, који је пратио медијске најаве и одјеке овог најновијег Вучићевог пекиншког чуда сажео је то на следећи начин: „Први дан је најављена могућност изградње супербрзег пруге од Будимпеште до Београда. Сутрадан је та пруга већ стигла до Солуна и Атине. Да је премијер остао само још који дан дуже, вероватно би прошла испод Средоземног мора и избила до северне Африке.“

Али шалу на страну. Имам утисак да овај светски политички метеж српској власти чак савршено одговара, и то у двоструком смислу. Разуме се, привремено. Али шта то па у политици и животу привремено није? **Власт, наиме, непрестано симулира тешку драму и притиске којима с муком одолева и због којих, ето, не може да испуни баш сва своја обећања о бољем животу.** А грађани, или барем највећи део њих, не удубљујући се превише у материју, размишљају отприлике у стилу – „ма, добро је, само нека смо живи и нека је глава на раменима, видиш шта се све дешава“. Другим речима, спољнополитичка фрка и неизвесност служи власти да амортизује и одложи унутрашње незадовољство због политичке репресије и изостава економског напретка. Спонтано и иницијално, **српска јавност је у овом геополитичком конфликту у огромном проценту на страни Русије.** Али **кад овај спонтани став прође кроз медијске и друге филтере и омекшиваче** („наши пријатељи су и на истоку и на западу“, „нека свако гледа своја посла“, „шта има ми ту да се мешамо“, „ни нама није нико помогао“) **добија се неки мутан политичко–психолошки амалгам** прилично сличан ономе што говори актуелна власт.

Добро, а шта би требало радити? (Већ чујем коментаре типа: „Лако је критиковати. Шта ти нудиш и предлагеш?“) Пре свега, није лако критиковати, поготово разложно и конструктивно. Лакше је ићи низ длаку и удварати се моћницима и власти – док су на власти – а онда, рачунајући на брз заборав публике, и саме склоне таквим обртима, у следећем моменту преврнути ђурак и гудити другу песму, која је милија и дража новим властодршцима.

Дакле, **шта да се ради? Укратко и дословно – све супротно од онога што ради актуелна власт** (на страну што су нешто од тога, или већину, радили и они бивши, али то не може бити вечити алиби).

1. **Суспендовати преговоре о прикључењу ЕУ, с обзиром да они – барем у облику у којем са сада воде – само продубљују проблем и воде новим уценама и све дубљој економској и политичкој колонизацији.** Потпуно је јасно да је ова политика „и Русија и ЕУ“, коју на речима спроводи влада Вучића и Дачића, нереална и неспроводива барем колико и она претходна („и Косово и ЕУ“) и да **представља само маску за одустајање од суверенитета и заштите националних интереса.**

2. **Треба престати са самообмањивањем и обмањивањем саговорника и на Истоку и на Западу.** Јер овако делујемо неозбиљно. С једне стране, нарочито по руским и „патриотским“ медијима, **остављамо утисак да само што нисмо ушли у ОДКБ и друге проруске асоцијације. А, са друге, навелико прилагођавамо војску НАТО стандардима и сваки час вежбамо са НАТО јединицама и партнерима.**

3. **Зауставити ову погубну и свеопшту приватизацију.** Треба продати, тачније, ако купаца нема, поклонити или отписати оно што нема перспективу. **Али оно што добро ради и што има перспективе треба сачувати у државним рукама и од тога направити окосницу државног суверенитета и националног опоравка.**

4. **Прекинути цензуру, деблокирати јавност и отворити медије за дебату о виталним националним питањима и правцима развоја,** јер се само тако може спречити једноумље и растућа друштвена склероза. И само у таквој дебати се можда могу појавити и неки бољи предлози и идеје од ових који су тренутно у оптицају.

Ово је, наравно, само скица, о разради можемо говорити други пут. Али **мислим да је концепт јасан.** Не тражим ауторска права. Бићу срећан ако се нешто од овога што предлагем реализује, па ма ко од тога – укључујући и актуелну власт – убио политичке дивиденде.

А ако случајно мислите да је ово што предлагем „нереално“ или „тешко оствариво“ – сетите се само бајковитих обећања и прича о градовима, каналима, возовима и другим чардацима ни на небу ни на земљи са почетка овог текста.

Политика, 16.9.2014.
(Подвукла – Искра)

БОРЂЕ ВУКАДИНОВИЋ
Главни уредник НСПМ

СТРАТЕГИЈА ЗАПАДА ЗА ОБАРАЊЕ РУСИЈЕ

Аспенска стратешка група (The Aspen Strategy Group), непристрасна организација сачињена од експерата за спољну политику, коју водимо бивши саветник за државну безбедност Брент Скоурофт и ја, размишљала је о одговору на руске потезе у Украјини. А сада се и НАТО брине о томе.

Иако Запад мора да се одупре Путиновим тежњама да освоји територију силом, што је супротно нормама створеним после Другог светског рата, он не сме изоловати Русију. **Не сме се изоловати земља чији се интереси са западним преклапају у области нуклеарног оружја, тероризма, Арктика, и у регионалним проблемима, као што су Иран и Авганистан.** Штавише, географија је Путинова велика предност у расплету украјинског конфликта.

Природно је бити љут на Путинове обмане, али бес не може бити стратегија. **Запад мора да наметне финансијске и привредне санкције како би Русију одвратио од Украјине, али исто тако не сме изгубити из вида да са њом мора да сарађује у другим областима.** Усклађивање ових циљева није лако, а ниједна страна неће имати користи од новог хладног рата. Стога и не чуди што се Аспенска група дели на оне који су бескомпромисни и на оне који би да тргују, барем што се тиче конкретних политичких изазова.

КАКВУ РУСИЈУ ЖЕЛИМО ЗА 10 ГОДИНА?

Ову дилему треба ставити у дугорочну перспективу: какву Русију желимо да видимо за 10 година? Упркос Путиновој употреби силе и претећој пропаганди, Русија је земља која стагнира. **Путинова нелиберална стратегија да послује са Истоком док води неконвенционални рат на Западу ће претворити Русију у праву гасну станицу Кине и тиме ће се она одсећи од западног капитала, технологије и контаката који су јој потребни.**

Неки од руских противника ће се обрадовати њеној стагнацији и очекивати да ће пропадање само решити проблеме на терену. Али то је наивно. Пре сто година распад Отоманског царства и Аустроугарске прилично је пореметио међународни систем. Постепени пад, као, рецимо, античког Рима и Шпаније није био толико упадљив као у претходна два случаја, и зато би **најбољи сценарио био да се Русија опорави током следеће деценије.** Докази о паду Русије су очигледни. Раст цена нафте на почетку века дао јој је вештачки подстицај, због чега је Голдман Секс ставио Русију на листу земаља са најбржим развојем. Ипак, данас тог развоја нема. **Данас је БДП као седмина америчког, док је куповна моћ по становнику 18 хиљада долара, док просечни Американац има три пута већу куповну моћ.**

Продаја нафте и гаса чине две трећине руског извоза, односно половину државних прихода и 20 одсто БДП, док извоз високотехнолошких уређаја представља само седам одсто извоза, а удео у извозу САД то чини 28 одсто. Ресурси су у привреди неефикасно распоређени, док корумпирана номенклатура и правне институције спречава-

ју прилив инвестиција. Упркос привлачности руске традиционалне културе и позивима Путина да се ојача мека моћ, његово бахато понашање је изазвало неповерење. Мало странаца гледа руске филмове, а **ниједан руски универзитет није ни у првих сто светских универзитета** на листи састављеној прошле године.

Вероватноћа етничке фрагментације је мања него у доба Совјетског савеза, али и даље има проблема на Кавказу. **Неруси су чинили половину тадашњег СССР, сада чине 20 одсто Русије и заузимају трећину територије.** Здравствени систем је у расулу. Наталитет опада, морталитет расте, а просечни мушкарац умире у средњим шездесетим годинама. Средњерочна прогноза демографа **Уједињених нација предвиђају да ће број становника Русије до половине 21. века са 145 милиона опасти на 121.**

РУСКИ РЕВИЗИОНИЗАМ

Међутим, **иако Русија у индустријском смислу делује као бана-република, многе опције су изгледне.** Има талентоване људе, а у неким секторима, попут војних, може да направи софистиковане апарате. Неки аналитичари верују да ће реформом и модернизацијом Русија успети да надвлада своје проблеме.

Бивши председник Дмитриј Медведев је страховао да ће Русија упасти у проблем са приходима пре него што стекне статус напредне државе, што је намеравао да промени. Али мало тога је промењено захваљујући раширеној корупцији. Под Путином руска постимперијална трансформација је пропала, и земља је остала у комплексу због своје позиције у свету и разапета између свог европског и словенског идентитета.

Путин нема дугорочну стратегију за опоравак Русије и делује врло опортунистички иако, додуше, уме да направи краткорочне успехе, попут решавања унутрашње безбедности, спољних претњи, као и слабљења суседа. Русија је тако ревизионистички покварила међународни status quo, и сад тражи начин да буде катализатор другим ревизионистичким силама.

Али идеологија антилиберализма и руског национализма слаба је основа за ширење меке моћи, коју Русија мора да интензивира на регионалном и глобалном нивоу. А и **ограничене су шансе да Евроазијска унија, на челу са Русијом, може да парира ЕУ.**

Какав год да буде резултат Путиновог ревизионизма, **руско нуклеарно наоружање, нафта и гас, па и знање његових људи из области сајбер-технологија, као и близина Европе, донеће проблеме Западу и међународном систему.** Осмишљавање и примењивање дугорочне стратегије за контролисање Путиновог понашања ће у следећем периоду бити један од најважнијих изазова са којима ће се суочити међународна заједница.

АСПЕН група, 6.9.2014.
(Подвукла – Искра)

ЏОЗЕФ НАЈ
Превео Андреј Цвијановић

ТАМНИ КОРИДОРИ МОЋИ

Један руски мислилац рекао је да свако пише књигу коју би желео да прочита, а не може да је нађе у књижари. Сасвим је могуће да је то био случај и са нашим саговорником, аутором књиге „Тамни коридори моћи“, која је предмет нашег разговора. Уважени господине Ђурковићу, како сте уопште дошли до научног бављења темом криптополитике, то јест онога што се код нас посрдно називало „теоријом завере“, „конспирологијом“ и слично? Одакле надахнуће за једну, да тако кажемо, „маргиналну“ тему? Колико је могуће успостављати везу између конспирологије и политичке теорије?

– Мој основни предмет изучавања је класична политичка теорија, која се некада бавила пре свега питањима практиковања моћи. Оно што се данас промовише и представља као политичка теорија у глобалним размерама је кастрирана нарација о необавезујућим нормативним системима, потпуно дефинисана узусима политичке коректности.

Укратко, политичкој теорији је забрањено да се бави стварном политиком и стварним практиковањем моћи. С друге стране међутим, као човеку који има и солидно искуство практичног бављења политиком, постало ми је јасно да су најважнија политичка питања она која остају везана за такозване нетранспарентне, тајне просторе моћи.

Дакле, све оно што се обично гура у подручје конспирологије. Основно питање на које покушавам да одговорим је какав је однос политичке теорије и конспирологије, и закључујем тезом да је конспирологија неопходан и неизбежан методолошки део сваке политичке теорије која жели да буде релевантан дискурс о свету. Овде сам издвојио неколико подручја: делатност тајних служби, тајних друштава, мафије, секти, и практичара окултних и езотеријских наука. Грубо речено, 80 % истраживања моћи мора да се бави овим стварима, а тек 20% је оно што је транспарентно и видљиво. Уводно поглавље књиге стога такође покушава да методски легитимише истраживања која следе.

Пре неку годину, америчка амбасада у Пакистану правила је журку за вође локалног ЛГБТ покрета, иако им је било сасвим јасно да тиме неће променити став пакистанске државе према овом питању, а ни однос пакистанских мухамеданаца према истом. Ипак, журка је одржана, јер, како би рекао Шекспир, „у том лудилу има система“. Мислећим људима је одавно јасно да савремени ЛГБТ покрет представља моћно оруђе вашингтерне у наметању „вредности“ либералне Империје човечанству. То је тема једног од поглавља Ваше књиге, „(Гео)политика хомосексуализма“. Разјасните нам мало геополитичке хоризонте ЛГБТ идеологије...

– Хомосексуална идеологија је данас

заокружен и развијен инструмент који глобални владари користе за врло јасне и прецизне циљеве. Нормативно гледано, читава прича се промовише под безазленом етикетом људских права. Но, као и у остатку књиге, мој задатак је да одем са оне стране дате нормативности и да видим ко, зашто и како инструментализује одређене физиолошке, биолошке, друштвене и културне феномене. Ово истраживање настоји да проблем хомосексуализма тематизује на различитим нивоима, почев од и даље нерешеног питања да ли је за појаву овог феномена заслужнија физиологија или развој. Чак и ту налазимо чисту манипулацију, па се у зависности од потребе час апострофира једна, а час друга врста одговора. **Истраживање показује да су наука, законодавство, судска пракса, медији, а све више и популарна култура па и регуларно образовање, стављени у функцију промовисања и насилног наметања хомосексуалне идеологије.** У Скандинавији се деци у вртићима забрањује употреба речи отац и мајка. Читав јавни дискурс се насилно редефинише како би се подрила и уништила класична породична структура.

Хомосексуализам се традиционално користи као инструмент за смањивање броја популације, за подривање одбрамбене способности земље, за нарушавање постојећих вредносних система и промовисање хедонизма, итд. Успут откривамо како све више дивља такозвано конструктивистичко лудило у науци, које тврди да је све конструкција и да су чак и сексуални и полни идентитет конструкти. Дакле, оно што имате између ногу није више дато од Бога, већ је, кажу, чист конструкт, па свако може да буде шта изабере.

Ко би рекао да су у западном свету, који се деценијама куње у своју слободољубивост и анти-тоталитаризам, толико моћни троцкисти, следбеници макар и „преформатираних“ идеја Лава Троцког, онога који се залагао за „перманентну револуцију“ и тврдио да Русија може да изгуби и двеста милиона глава ако је то цена успеха светског преврата... Бавећи се, у „Тамним коридорима моћи“, новим троцкизмом на Западу, уверили сте нас да старе идеје живе новом снагом, и то тамо где би се најмање очекивале – у срцу капиталистичког система. Зашто?

– Причу о новим троцкистима покренули су пре десетак година припадници данас маргинализоване класичне америчке деснице. Они људи, традиционални хришћани који су некада обликовали јавно мњење десног простора у САД и дефинисали идеологију Републиканске странке, уочили су како су њихову странку и „десни простор“ преотели актери који су пристигли из редова изузетно јаке интелектуалне троцкистичке традиције у Америци. Бивши комунисти који су у међувремену наводно еволуирали ка десници унели су са собом, мање-више, читав вреднос-

Тамни коридори...

ни систем и методе гледања на политику, па и на сферу међународних односа. То је екипа која стоји иза свих војних интервенција у последњих петнаестак година и захтева насилно наметање људских права и демократије у свим државама где амерички капитал има интерес. Ово је био повод да се присетимо изворне троцкистичке идеологије и њене две основне одлике које ови нови троцкисти и даље баштине и промовишу. Једно је идеја перманентне револуције као залагање да се свуда *извозе конфликти и подривају традиционални, уређени системи*, а друго је *метод инфилтрације, односно тзв. ентризам*. Идеја је да се велике и масовне структуре као што су политичке партије *изнутра преузимају и да им се изнутра мења идеологија и намена*. Један део поглавља бави се и неотроцкистичким наслеђем код нас.

Настанак тзв. „црногорске нације” у Вашој књизи дат је као парадигматичан пример како функционише светски геополитички инжењеринг, и то на просторима чије је идентитетско језгро вековима деловало стабилно попут атомског језгра пре откривања фисије. И сами сте, у доба пре монтенегринског референдума, учествовали у борби за србску Црну Гору. Колико смо, као народ и као самосвојна култура, поражени под Његошевим, маузолејом окованим, Ловћеном?

– Случај тзв. црногорске нације је заиста парадигматичан, лабораторијски пример, јер на малом простору показује моделе који су развијени пре око сто педесет година и уз полагању, фазну израду на крају дају веома добре резултате за онога ко све то подстиче. **Читава ова прича је део поменуте конструктивистичке идеологије која у савременој, америчкој, убрзаној верзији, тврди да се нација може исконструирати за десет до двадесет година, ако се довољно улаже у меку моћ, пропаганду и корупцију елите, чији лични интерес треба представити као идентичан интересу за формирање нове нације.** Већина ових идеја на нашим просторима потиче из хабзбуршких и ватиканских кругова јер, у време кад је одлазак Османлија са ових простора остављао вакуум, било је очигледно да само Срби имају потенцијала и снаге да на Балкану направе снажну и респектабилну државу и нацију. Стога су кругови око Талоција, Калаја итд. започели разне видове изградње нација на ободима српског етничког простора, па смо тако добили државу Албанију (чији је идентитет комплетно конструисан у бечким институтима), заматак црногорске нације, Македонце, Бошњаке, све Србе католике превели су у Хрвате, итд. Логично је очекивати и војвођанску нацију, у шта се улаже озбиљан новац. Но, сличне ствари су рађене и у Украјини, а данас се појављују и у случајевима Моравске, Шлезеје итд.

Недавно се појавила књига Зорана Петровића Пироћанца, „Номенклатура Србика”, занимљива за читање као прави крими-роман, управо зато што открива моћ тамо где је не видимо. Ви сте у „Тамним коридорима моћи” читаво једно поглавље посветили претварању комунистичке номенклатуре у посткомунистичку „елиту”.

Шта се, макар у најкраћем, збило у Србији од Тита до Вучића, бар кад је овај процес у питању?

– Теорија елите је још један од методских проблема са којим марксистичка и класична либерално-демократска теорија нису успевале да се изборе на адекватан начин. Наиме, у овим системима који заговарају једнакост и транспарентност показало се да је припадност елити моћи, утицаја и познатости и даље нешто што остаје резервисано само за мали број људи. Тако се и у земљама у транзицији показало да су, упркос формалној промени система, власт, моћ и новац остали код истих људи или породица.

Показало се да је такозвана репродукција много важнија него циркулација за напредовање у друштву и освајање моћи. У овом поглављу сам покушао да покажем како су и наши политички и пословни лидери у последњих двадесет и пет година такође углавном припадници бивше комунистичке номенклатуре или њихова деца, која су искористила везе и моћ својих родитеља да наставе доминацију. Једини услов за ту врсту репродукције је *послушност страном фактору који аминује домаће владаре, докле год реализују геополитичке циљеве које им странци постављају*. Случај Вучића је потпуно парадигматичан. Странци су њему, његовом брату, оцу и кумовима дали да раде шта год хоће по Србији докле год прихватају бриселски споразум, гуше Републику Српску, раде против Срба у Црној Гори и економски уништавају Србију.

Глобалистички тоталитаризам нам је ушао и у кућу: идеологија „дечјих права” довела је до насиља деце над родитељима, скривеног иза приче о насиљу родитеља над децом. Ако је, по нашем филозофу и културологу Марку С. Марковићу, циљ Новог поретка „атомизација човечанства”, онда породица није случајна жртва. Како ће се све то завршити? Хоће ли бити „породичне контрареволуције”? И хоћемо ли видети обнову породичних вредности у светским размерама?

– Мало људи зна, нажалост, за феномен **судске диктатуре или судског тоталитаризма. Најважније револуције у креирању Европске заједнице и редефинисању моралних и цивилизацијских основа САД одрађене су преко одлука судија** на које обични људи никако нису могли да утичу. И данас **широм Америке бесни рат обичног народа који тражи референдумска изјашњавања о такозваним хомосексуалним браковима, и владара који педерске бракове уводе на силу преко одлука судова** који малициозно и широко тумаче Устав. Ова болест је стигла и код нас. Сем правника, врло мало људи зна како је радикално у Србији за десетак година промењен систем породичног законодавства и сама институција породице. Зато сам у овом делу књиге тематизовао питање куда води оваква реформа породичних односа у којој деца добијају све више, а родитељи све мање права, и губе сваки ауторитет у васпитавању деце. Одговор је јасан: **све то води у растакање друштва и заједнице, у нову атомизацију и нови тоталитаризам.** И заиста, све је већи број случајева у којим деца малтретирају, па чак и физички насрћу на

своје родитеље, јер родитељима закон забрањује да врше било какву утемељену контролу понашања своје деце.

Наравно, људи почињу да се буне против овог зла, али су такве снаге још политички маргинализоване, без медија и новца да артикулишу јасно незадовољство већине.

У књизи сте тематизовали чак и употребу приче о гојазности као средства надзора над човечанством претвореним у биомасу. Како се, по Вама, од маргиналних тема праве бичеви за кроћење човека у мравињаку данашњице?

– Већина тема које се обрађују у овој књизи пре сто или педесет година биле би тумачене као маргиналне. Данас су оне, међутим, фундаменталне за разумевање проблема савременог света и савремене политике. Управо зато што се структура света и друштва радикално изменила. Тако су хомосексуализам, породично законодавство, конструкција идентитета и, коначно, гојазност постали најважнији феномени унутар западног света. Статистике показују како је управо у последње две деценије драматично скочио број гојазних и дебелих особа, што повлачи велики број обољења и додатне трошкове државама и друштвима за лечење тих аномалија. При анализи узрока оваквог раста уочава се да је све то последица потпуно промењене структуре живота и рада, као и начина на који данас одрастају деца. Нема више породичне исхране, нема више породичних куваних оброка, нема више физичког васпитања и развијене мреже школских секција и школског спорта. С друге стране, повећан је број сати које деца проводе гледајући у екране компјутера, телефона итд. Све то води дотле да је у Америци баријатријска хирургија постала једна од најразвијенијих хируршких дисциплина и комерцијалних делатности. Дакле, хирушки захвати су постали главни начин лечења гојазности! Најлуђе је што често исти субјекти праве профит на ланцима нездраве исхране који трују нашу децу, и на фармацеутским и хируршким услугама којима „лече“ последице нездравог живота и исхране.

Ви нисте само научник, него сте и друштвено ангажовани интелектуалац, који се бави и политичком аналитиком. Како сагледавате обнову „култа вође“ у постпетооктобарској Србији, која се потпуно предала не власти једне странке, него власти једног човека? Како је постало могуће да у парламенту завлада једноумље каквог није било од Брозовог доба?

– Србија је земља која живи у дубокој окупацији, која је само на површини мека, али њена снага потиче од дубинске контроле свих кључних сегмената коју странци обављају. Они директно контролишу рад тужилаштва, свих најважнијих судова, све важне државне агенције, медије, струковна удружења, политичке партије итд. Стога могу да раде са нашим партијским системом шта год хоће. Искључиво је њихова одлука то да се у року од две године уништи и на крају поцепа тако моћна структура каква је била Демократска странка, а што вероватно ускоро може да се деси и СПС–у, односно свакоме ко није до краја кооперативан. Дакле, Вучић нема никакву реалну моћ, без обзира на

ових 50%. Њему ће министре и политику да диктирају стране амбасаде. Оне су му дозволиле да злоупотребава тајне службе и медије за грађење рејтинга јер је њихов интерес да онај ко гарантује спровођење Бриселског споразума има наводно огромну подршку грађана. Људи су, међутим, гласали за њих јер само они данас могу да запошљавају, а апстиненција је била велика јер су директно претили гласачима опозиције. Дакле, чиста диктатура по Ђукановићевом моделу. И то показује колико је Србија и даље важна и колики је притисак на њој. Ми смо једна од ретких земаља која чак не сме ни у парламенту да има анти–НАТО и евроскептичне партије. Јер и они добро знају да са два месеца слободних медија и пословних токова цео Вучићев систем окупације иде у парампарцад. **Управо зато се патриотским круговима не дозвољава да изроде једну нормалну пристojну десну странку која би имала од 10 до 20% и са којом више ништа не би било исто.**

Шта можемо очекивати у унутрашњој, а шта у спољној политици под влашћу Српске напредне странке?

– Па већ смо све видели, пошто они држе власт и током последње две године. У унутрашњој политици наставља се радикално урушавање институција, и успостављање диктатуре. Нема више ниједног сегмента политике и привреде који СНС не контролише и зато су резултати катастрофални. Погледајте само кадровски потенцијал те групације. Кандидати за министре су два човека (Стефановић и Ђурић) који нису били способни да заврше Правни факултет у Београду! Ја не знам више ниједног пристojног човека који је члан СНС, а да то може да каже без стида. **Странци су због својих потреба извукли на сцену само кадровско и морално дно српског друштва и бескрупулозно их користе.**

Што се спољне политике тиче, њен темпо ће такође одређивати странци, а циљеви су сасвим јасни: учлањење у НАТО у следеће две до три године и потпуна хармонизација спољне политике са Бриселом, тако да ћемо ускоро и ми, као Црна Гора недавно, морати да осуђујемо „агресију“ Русије на Украјину. Иначе, нашим амбасадорима је забрањено да приликом обељежавања петнаест година од бомбардовања користе реч „агресија“.

– Ако логично погледамо шта нам се дешава, шта нам раде и шта нам спремају, као и какви смо ми сами и колико заслужујемо све што нам се дешава, јасно се закључује да за нас нема никакве наде и да ћемо полагано одумирати као народ, и остајати без својих територија. Међутим, упркос томе, **човек мора да верује и да се моли да његов род буде спасен.** Такође, свако мора да уради оно што заиста може: да прво себе поправи, да своју породицу доведе у ред, а на свом радном месту да све од себе. Ако нема деце, хајде мање да кукамо што их нема, а више да их правимо и одгајамо. Опет бисмо да их неко други прави и да преузима бригу и одговорност. Можда смо ми генерација која је просто осуђена да гледа сужавање и одумирање Србије и да за живота нећемо видети нека побољшања. А опет, ко је у Русији 1998. могао да се нада било

Тамни коридори...

чему?

Не смемо заборавити улогу „класичних” тајних служби у обликовању наше стварности. Рецимо, британска обавештајна служба није се либила да у своје редове укључи тако различите људе, какви су писац католик Грејем Грин, али и сатаниста Алистер Кроули, а зна се да је и Орвел једно време био сарадник тих служби. Колико је то предмет ваших истраживања?

– Да бих илустровао неопходност конспирологије за изучавање савремене политике и политичке теорије, издвојио сам неколико области које су најилустративније за причу о тамним коридорима моћи: тајне службе, тајна друштва, мафију, секте и практичаре окултних наука. О свему томе нећете, по правилу, наћи ни ред у књигама које се баве савременом политичком теоријом. Српско искуство и наша историјска пракса говоре међутим нешто сасвим друго: нема политике без служби. **У шали се говори да су до 2000. овде домаће службе правиле партије, а после тога партије су правиле стране службе.** Но није то тако само код нас. На једној скорашњој трибини скандализовао сам учеснике кад сам објаснио да је основни услов за изградњу либерално-демократске државе постојање јаког сектора војске и безбедности са снажним обавештајним и контраобавештајним сектором. Нама стално продају причу о слободном тржишту, грађанима и сл., а упорно игноришу чињеницу да ЦИА, МИ6 и БНД спадају међу најјаче службе на свету, са изразито опасним и субверзивним дејствима према другим државама, у којима су управо њихова деловања највећа опасност за демократију.

Њихова дејства обухватају и многе ствари које су забрањене и законима домицилних држава. По правилу су повезани са екстремно великим бројем власти, од шверца дроге, оружја и дијаманата, преко надзирања и управљања сектама, окултним и тајним друштвима, до извођења државних удара или спровођења одређених медијских и културних политика. Тренутно се посебно бавим питањем агената утицаја и откривам како је већи део културне историје Европе у двадесетом веку повезан најпре са Коминтерном, а затим са ЦИА.

Да ли вам се чини да је Београд, и данас као и некад, веома занимљива мета за обавештајце из целог света?

– Апсолутно. Као природна капија Балкана и чвориште путева, он је логично важно чвориште и обавештајног рада. **Чињеница да је Отпор овде направљен, испитан и први пут употребљен, да би касније био „извезен” у тридесетак земаља, није случајна.** Овде се и данас ломе важне ствари, купују и размењују информације, обављају поверљиве операције. **Узмите само сектор енергетске безбедности, повезан са актуелним ратом око изградње гасних путева, па ћете схватити зашто велике обавештајне службе и даље издвајају огромна средства за своје деловање на Балкану.** Бојим се да је то данас под много слабијом домаћом контролом него што је

било пре 2000. Водите рачуна и о томе да озбиљне земље у београдске амбасаде не шаљу ислужене писце и пропале политичаре као што то ради наша дипломатија.

Видели смо, пре неку годину, да је у Скупштини Србије основано друштво „пријатеља” Малтешких витезова. Шта нам можете рећи о томе?

– Данас је постало потпуно јасно да се последњих неколико векова европске историје не могу разумети без праћења улоге тајних друштва. Нпр. читав деветнаести век у Западној Европи треба разумети пре свега кроз призму сукоба Римокатоличке цркве и слободног зидарства о чему сведоче бројне енциклике које су папе објављивале против масонерије. У савременом свету постоји низ таквих „невладиних организација”, у оквиру којих се глобална или локалне елите налазе иза затворених врата и већају о правцима у којима ће усмеравати тзв. видљиву или транспарентну политику. Притисак алтернативних медија је толики да је чак и мејнстрим кућа као што је „Ратлиц” морала коначно да објави књигу о Билдерберг клубу. Иначе, постоји читав низ важних методолошких и садржинских проблема којима се политичка теорија мора позабавити кад су у питању тајна друштва. Нпр. њихов однос са тајним службама је крајње контроверзно и флескибилно питање. Ко ту кога користи и ко за кога ради? Или, како се бранити од одлука које се доносе иза затворених врата а потенцијално утичу на милионе људи који о томе чак ништа ни не знају?

Кад је Србија у питању, мора се рећи да је улога масонерије у савременој српској историји огромна. За народ као што је наш, у коме су људи врло склони закулисним радњама, службе и тајна друштва су врло привлачни. Ако пратите хрватске римокатоличке медије, видећете да они нас доживљавају као потпуно масонску државу која је у служби и, наводно, под заштитом британске масонерије. Ако изузмемо ту причу о заштити (сећамо се како су нас „заштитили” 1941, од последица 27. марта), очигледно да за такве тврдње имају бар неке основе.

Највећи проблем са свим тим системима нетранспарентне моћи који су хијерархијски устројени, јесте то што велика већина света не зна ко је на врху пирамиде и у ком смеру и за чије интересе усмерава и целу пирамиду и деловање чланова у јавној сфери.

Др Миша Ђурковић, виши научни сарадник
Института за европске студије у Београду
Разговор водио: **Владимир Димитријевић**

(Подвукла – Искра)

Геополитика бр. 72–73

Напомена Искре: Извињавамо се Геополитици, аутору и водитељу, што смо у недостатку простора, скратили – по нашој оцени – нека мање важна места, као: рад Срба под окупацијом за јапанску тајну службу; улога окултизма у раду тајних служби; судбина српског Будима и Видина; дужу биографију др Ђурковића.

ДА ЛИ ЈЕ УКРАЈИНА ЖРТВА ЕКОНОМСКОГ РАТА ИЗМЕЂУ САД И КИНЕ?

Када се Јанукович спремао да Кинезима преда Крим, није узео у обзир реакцију Вашингтона

Економиста сам и полазим од објективних фактора и чињеница. Главни механизам светске економске кризе, која је почела 2008. године, јесте пад приватне тражње. Кључни услов да највеће светске привреде преживе јесте у тражењу нових тржишта пласмана. Оптимално тржиште управо је Европска унија. Операција његовог заузимања почела је 8. фебруара 2013. године. Тада су САД и ЕУ донеле одлуку да формирају Трансатлантско трговинско и инвестиционо партнерство. На иницијативу Јенкија, разуме се.

Дакле, до краја 2014. године појавиће се највећа зона слободне трговине у свету. Она ће спасити европску привреду и отворити 13 милиона нових радних места. Робна размена између Старог и Новог Света порашће за 300 милијарди „зелембаћа”. А о чему се у ствари ради?

Сматрам да ће реализација овог пројекта Западну Европу претворити отприлике у исто оно што су постале Бугарска, балтичке земље и Источна Европа после ступања у Европску унију. Очекује је потпуна деиндустријализација! Јер цена коштања производње у Европској унији је већа него у САД због пореза и великих социјалних оптерећења. Тако ће на крају тржиште ЕУ постати чисто америчко.

Сами иницијатори овог најамбициознијег могућег пројекта нису скривали да је један од главних циљева стварања зоне – **заштита земаља Запада од јефтине робе из Кине и других азијских држава**. Прву рунду преговора партнери–трансатлантисти били су наумили да одрже у јулу 2013. године. У САД. Али у јуну те године је – као ђаво из табакере – искочио наочарко Сноуден са кошмарном причом како покварене америчке специјалне службе прислушкују бундес–чиновнике, чак и кад су у тоалету, а фрау Меркел док телефонира својим пријатељицама.

КИНЕЗИ СУ ЛАНСИРАЛИ СНОУДЕНА?

Ко га је „лансирао”? Имате право да погађате три пута. Очигледно да није Русија иако се и дан данас крије у Москви. Сноуден је учио кинески. Из хавајског раја побегао је у јуну прошле године у Хонг Конг – посебну територију НР Кине. Тамо је и дао своја прва сензационална раскривања. Журио је да забије клин између Америке и ЕУ! Има много верзија ко стоји иза усамљеног светског денунцијанта. Кинези, ипак? А онда су га нама увалили да би са себе скинули сумње.

Хонг Конг је посед Ротшилда – елите бивше Британске империје. Зато Сноудена и нису испоручили САД иако Британци имају споразум о екстрадицији криминалаца са Хонг Конгом. **Сноуденова раскривања су снажно замрзла процес стварања евроатлантске зоне слободне трговине, али је нису зауставила.** Другу рунду Вашингтон и Брисел су одредили за октобар. **И поново само месец дана**

пре преговора Кина је дала асиметрични одговор Западу. Овог пута званично. Лидер НР Кине Си Ђинпинг изнео је идеју о новом Великом путу свиле.

Каква је то идеја? Од давнина је постојао Велики пут, којим су каравани камила возили из Кине у Западну Европу свилу, чај и осталу егзотичну робу. Си Ђинпинг је одлучио да га у XXI веку реанимира. Јер **веома скоро (чак и до краја 2015. године) може да дође до озбиљног пада животног стандарда становника у ЕУ. Европљани ће бити принуђени да макар делимично пређу са скупе немачке на јефтину кинеску робу.**

Лидер НР Кине је са речи прешао на дела. У септембру је био на „историјској турнеји” по Централној Азији. Тамо се срео са лидерима Казахстана, Туркменистана, Узбекистана, Таџикистана и Киргизије. У Пекинг се вратио са уговорима вредним преко 60 милијарди долара. Укључујући уговоре за изградњу железнице и путева. Рад на Великом путу почиње да кључа. Централна Азија је у том послу Кине постала савезник. Русија такође није баријера. Једина препрека на великом трговинском путу између Кине и Европске уније остаје Украјина.

У току је глобална игра за светска тржишта пласмана. Лукави Јанукович је био одлучио да у њој мало учествује. Сви га због нечег и даље сматрају и називају проруским председником, а он је само наизглед био лојалнији Москви од Јушченка, који је увек гледао на Запад. Јанукович је имао лични мотив да крајем новембра прошле године у Виљнусу потпише споразум о асоцијацији са ЕУ јер би тиме повећао капитал своје породице. Сматрао је да ће после потписивања од Запада добити опрост грехова (индулгенцију) и заштиту за свој лични капитал. Међутим, довели су га у немогућу ситуацију тако да је био принуђен да одступи.

Јануковичу се притисак Москве уопште није свидео. Када је својој земљи саопштио да засад неће потписати споразум са ЕУ, а потом у последњем тренутку у Виљнусу и поступио, сам је организовао први студентски Евромајдан. Да би наводно демонстрирао да народ Украјине захтева европске интеграције. На социјалним мрежама се могу наћи кадрови из програма украјинске телевизије Интер на којима Јанукович крајем новембра пред камерама аплаудира учесницима Мајдана због њихове грађанске позиције.

ЗАШТО ЈЕ ЈАНУКОВИЧ ПУТОВАО У КИНУ?

Узгред, он је у Виљнусу, изјавио да ће документ свеједно потписати кроз три месеца. Намеравао је да прво узме новац од Руса. А одмах после Виљнуса одлучио је да отпутује у Пекинг. Али не тек онако – већ да прода део Украјине. Е, та финта се већ није допала Вашингтону. Не знам да ли по захтеву америчког амбасадора или непосредно Стејт департмента, али су 30. новембра високи украјински функционери, пре свега шеф Јануковичеве администрације Левочкин, крајње оштро – опет пред

Да ли је Украјина...

камерама – растеривали студентски Мајдан, који је већ јењавао. Јануковичу се одмах затресла председничка фотеља. А он је ипак отишао у Кину. Чудно! Он тамо ништа није добио.

На основу кинеских извора, Јанукович је тамо снажно подржавао идеју Великог пута свиле и одлучио да лично учествује у његовој реализацији. Једноставно није стигао. Како је могао да учествује? Тако што би Кинезима дао Крим као стратешко чвориште и претоварни пункт за Европску унију. Договор је био (на основу података из кинеских медија): НР Кина гради дубоководну луку код Евпаторије капацитета 140 милиона тона робе годишње. Да би бродови велике тонаже могли да долазе, био би ископан канал ширине девет километара. Плус аеродром, пристаништа, фабрике – рафинерија за производњу течног гаса, терминали ИТ компанија, плаже, научни центри и сл. У све је била укључена и аренда за 160 хиљада хектара земље за гајење пшенице и кукуруза за Кину.

Старт пројекта био је предвиђен већ за крај ове године! Подизвођач је требало да буде компанија HKND Group милијардера Ванг Ђинга. Иста она која ће градити знаменити Никарагвански канал. Јанукович је зато до председничких избора 2015. године реално очекивао 10–15 милијарди долара кинеских инвестиција. Био је то значајан адут за победу. Било је предвиђено да 2–2,5 милиона Кинеза добију по поједностављеној процедури дозволе за боравак на Криму ради изградње луке и њене инфраструктуре. **Суштински, била је то дозвола да Кинези окупирају Крим. Али лукави и „мудри“ председник није узео у обзир реакцију Вашингтона.**

Побеснели Јенкији, који су са Кримом и Севастопољем имали своје планове (не говорећи о тржишту ЕУ), тада одлучују да склоне Јануковича, који се био занео. **На Мајдан су дошли бојовници Десног сектора и остали јуришници које су припремали амерички инструктори по америчким приручницима. Помоћник државног секретара Викторија Нуланд лично им је делила „колачиће“.** Јанукович је морао да побегне.

Шта је са пројектом „Кинески Крим“? Крим је сада наш! Какви ће споразуми бити између Москве и Пекинга, не могу да кажем. Али Кина тражи алтернативне путеве – на пример, узима у дугорочни закуп луку Пиреј у Грчкој.

А шта ће бити са трансатлантском зоном слободне трговине између САД и ЕУ? Засад се још не зна. Али сумњам да ће је бити до краја ове године. Остало је исувише мало времена. Осим тога, и вођству Европске уније генерално постаје јасно да је економски циљ САД да ЕУ уништи као конкурента.

Кина, као и увек, ради испод жита. И вероватно ћемо нешто касније видети њен нови наступ. Али тек пошто се ситуација у Украјини искристалише.

Факти
(Подвукла – Искра)

МИХАИЛ ХАЗИН
Превео ГОРАН ШИМПРАГА

Противречност капитализма – искушење демократског Запада

Вредност овог написа је што указује на унутрашње противречности капиталистичке демократије, данас Новог светског поретка (НСП) на челу са САД. Капиталистичка демократија делује пуна три века. Пролазила је кроз разне ‘фазе’ од освајачког империјализма, преко колонијализама, до такозване еманципације колонија у независне државе, пошто би претходно изшколовала и створила довољно јак и утицајан кадар верника капиталистичке демократије. Предавала би им суверенитет и извршну политичку власт, а подразумевала чврсту финансијско-економску међународну повезаност и најбоље услове за цветање моћи високог светског капитала. И тако до даншњег дана у агресивно преобликовање и глобализовање света у НСП.

Битно је знати да ништа од овога није изнуђено и наметнуто капиталистичкој демократији. Све је то последица њеног тровековног искуственог унапређивања и усавршавања, координирања свих државних и друштвених служби, у основном циљу економско-финансијског освајања света. Насупрот тако јединственом циљу који се три века доследно и систематски остварује, имамо аморфан, ‘безидејан’, ‘скоројевићевски’, најчешће међусобно подељен и закавжен, остали свет. Не изненађује да је у таквим условима, капиталистичка демократија задобила такву финансијско-економску, војну и политичку премоћ у свету, да би се могло рећи, да је НСП већ остварен. Треба само погледати како тај, привидно лабав и ‘договоран’, а стварно стого хијерархијски и дисциплиновано, уређен поредак, намеће своју вољу како својим периферним и слабијим партнерима, тако и осталом аморфном и ‘недемократском’ свету. Све тзв. међународне институције су углавном од њих створене и одлучујућим случајевима слушају њихов диктат. САД су створиле НАТО да заобиђу УН Савет безбедности у одлукама о рату и миру. У међународном праву, привидно су увели хаос, а стварно га арбитрарно тумаче у циљу својих стратешких намера. У разбијању СФРЈ и стварању независног Косова користе право народа на самоопредељење, у случају јединствене БиХ или сада Украјине, територијални принцип, итд.

Пошто је јединствено међународно тржитије капитала и привреде већ остварено, на њему влада слободна утакмица, где нормално ‘велика риба гута мању’. Преотимање тржишта ствара неравнотежу у економским односима, хипер продукцију и развој на на једној страни, а беспослицу и слабљење потражње и куповне моћи становништва на другој. Изазива регионалну или светску кризу. Капиталистичка демократија, углавном захваљујући долару, као светској ‘резервној валути’, тегобно али успешно, превазилазила је ове кризе. Огромним економским успоном Кине и других земаља БРИКС–а, ствара се све више, бар привредно-финансијски, двополаран свет, који свеуспешније потискује долар из међународног финансијског обрачуна. У таквим условима, питање је да ли ће ‘демократски’, Запад преживети следећу велику кризу, или ће га ова унутрашња противуречност капитализма срушити, пре него неки ратни савез ривалних војних сила. Ту могућност анализира Хазинов чланак.

Искра

ОПАСНА САД СТРАТЕГИЈА ЗА ДОМИНАЦИЈУ СВЕТОМ

Тренутна војно–космичка политика САД је углавном усмерена на две земље, Русију и Кину

У мају 2000. године Вашингтон пост је објавио чланак под називом *Према Пентагону, Кина прелази у први план*. У тексту је наведено да „Пентагон гледа на Азију као на арену за будуће војне конфликте или барем тензије”. Такође се наводи да ће Америка удвостручити своје војно присуство и покушати да се избори са Кином.

Пентагон је постао **главни сервис за извлачење корпоративног капитала**. Било да су у питању **гас и нафта** из Каспијског мора, афрички **ретки метали**, **нафтна налазишта** у Либији или Венецуели, америчка високо–технолошка војска ступа на сцену.

Бивши саветник председника Обаме за државну безбедност генерал Џејмс Џонс раније је служио као врховни командант НАТО. Џонс је 2006. године рекао: **„НАТО развија посебан план за заштиту налазишта нафте и гаса у региону (Каспијског мора)... Наш стратешки циљ јесте да тај план проширимо и на Источну Европу и Африку.”**

У извештају Државне стратешке безбедности за претходни квартал бивши директор Денис Блер је тврдио да би Русија „могла да настави да тражи пут за обнову своје моћи и утицаја, и то на начин који би компликовао интересе САД...”, да је **Кина конкурентна за исте изворе које САД потражују и да се налази у процесу рапидне војне модернизације**”.

Користећи НАТО као средство, Америка тренутно ради на окруживању Русије, са лакоћом увлачи своје европске савезнике у рат у Авганистану и нападе на Либију. **САД користе НАТО као глобални војни савез, који чак може бити употребљен и у Азијско–пацифичком региону.**

ЕНЕРГЕТСКА И ПРОТИВРАКЕТНА ОДБРАНА

Половином марта 2009. конференцију за штампу одржала је Агенција за противракетну одбрану (МДА), која ради под окриљем Пентагона. Тада је сенатор Карл Левајн (демократа из Мичигена) изјавио: **„Противракетна одбрана је битан елемент одбране наше земље. На пример, она је приоритет у одбрани против постојећих ракета кратког и средњег домета, чак и у корист наших снага на првим линијама.”**

Обамина администрација тренутно размешта „противракетне” системе у Турској, Румунији, Пољској и на разарачима америчке морнарице у Црном мору. Омча се затеже око Русије.

Русија има највећа налазишта природног гаса и битне резерве нафте. **САД су недавно изградиле војне базе у Бугарској и Румунији, ускоро ће то урадити и у Албанији. НАТО се проширио на**

исток, у Летонију, Естонију и Литванију, тик пред руску границу. Финска, Шведска, Украјина и Грузија су на листи потенцијалних чланица канцереженог НАТО.

Један индијски новинар објављује своја запажања: **„Лук опкољавања Русије се ојачава. НАТО ради на (евентуалном) допремању америчког противракетног система у Грузији. САД тврде да имају ланац земаља ојачаних „партнерством” са противракетним системом НАТО, и тај савез се протеже од Балтика до централне Европе. Крајњи циљ је неутрализација стратешких способности Русије и Кине и успостављање нуклеарне супериорности. Документ о стратегији националне одбране који је објавио Пентагон 31. јула 2008. илуструје поглед Вашингтона на васкрслу Русију и Кину, која је успону, и гледа их као на потенцијалне противнике.”**

Баш као што смо сви видели како је тандем **САД–НАТО извршио балканизацију Југославије, Либије и Ирака**, изгледа да се **иста стратегија спрема и за Русију**. Уз стално војно опкољавање Русије, постоји план да се Русија увуче у украјинско живо блато како би се као нација ослабила. **Корпорација Ранд позива на разбијање Русије на мање делове како би западне корпорације имале лакши приступ тамошњим ресурсима.**

Недавна најава земаља БРИКС (Бразил, Русија, Индија, Кина, Јужна Африка) да ће створити банку са почетним капиталом од 100 милијарди долара као пандан ММФ и Светској банци **разбеснела је владе које су под управом западних корпорација, које опет не желе да ишта ремети њихово управљање светском економијом.** Одмах после потеза БРИКС били смо сведоци ескалације грађанског рата у Украјини, који је финансирао и режирао САД–НАТО.

Влада Стивена Харпера сад сугерише да се Канада придружи америчком противракетном програму. **Канадске војне корпорације трљају руке, очекујући већа владина издвајања за војно партнерство са Америком. Али прво се морају срезати трошкови у канадском здравству и другим програмима социјалне заштите.** У САД војно–индустријски комплекс циља на „целе” програме – здравство и социјалну заштиту, тј. оно што је остало од свега тога, како би се надокнадили трошкови за војно–космичке планове.

Канада је такође започела изградњу **„оружаних борбених пловила”** у бродоградилшту Ирвинг у Халифаксу. Овај програм, вредан 25 милијарди долара, највећи је војни издатак Канаде икад. Подржале су га све политичке странке у земљи. **Зашто је Канади потребан овакав монументалан програм за изградњу ратних бродова?**

ВЕЋА УЛОГА ЗА МОРНАРИЦУ

Како се лед топи на Арктику, америчка морнарица предвиђа повећање трошкова како би

Опасна САД стратегија...

„заштитила пловне путеве”. Током протеклих 25 година Арктик је претрпео топљење 40 одсто леда услед глобалног загревања. Независни сенатор из Мејна Ангус Кинг каже да „**ће резерве нафте и гаса које су раније биле неприступачне**” сада бити доступне за експлоатацију. Прошлог пролећа Кинг се возио нуклеарном подморницом испод арктичког леда. Са њим је такође био Адмирал Џонатан Гринерт, извршни шеф морнарице, који је за Њујорк Тајмс рекао: „Морамо да будемо сигурни да су наши људи и оружје квалитетни у овом делу света како бисмо владали поморским доменом и могли да стигнемо где год то желимо.”

У новом извештају морнарице под називом Путна мапа америчке морнарице на Арктику 2014–2030 се каже: „Лед нестаје брже него што смо то претходно мислили..., и то нам нуди повећање наших активности”. Регион Арктика има **обиље неистражених налазишта фосилних горива и природних ресурса, укључујући 90 милијарди барела нафте, 1.669 милиона кубика природног гаса и 44 милијарде кубика течног гаса**, наводи се у извештају.

Тakoђе се упозорава да ће морнарица имати логистичких потешкоћа и да ће морати да пронађе начин како да допреми гориво на платформе. У тим оперативним базама **ће бити војно особље, а биће потребно и искоришћавање партнерстава са оним земљама које се граниче са Арктиком, као и још ратних бродова који ће ресурсе држати у рукама САД–НАТО и подаље од Русије.**

Амерички министар одбране Чак Хејгел је крајем 2013. рекао да ће „се мултилатералном обуком са партнерима у региону развити оперативне способности у хладним условима и ојачати везе са другим Арктичким нацијама.”

Председник Обама је у прошлости позивао на укидање нуклеарног оружја. Руси су, гледајући противракетне системе НАТО како се приближавају, одговорили да је тако нешто тешко изводљиво.

Бивши совјетски председни Михаил Горбачов је испоручио отворено писмо на конференцији под називом Превазилажење нуклеарних опасности у Риму 16. априла 2009. „Ако не истакнемо потребу за демилитаризацијом међународних односа, смањењем војних буџета, прекидањем стварања новог и производње космичког оружја, онда ће све ово бити бесмислена реторика”.

Читава америчка војна империја је уско повезана у стварању космичког наоружања, уз војне сателите који могу угледати било шта на Земљи и ухватити сваки покушај комуникације, као и праћење мете било где и било кад. Русија и Кина схватају да америчка војска има за циљ да „постигне потпуни спектар доминације” у име корпоративног капитала.

Користећи нове космичке технологије којима усмерава модерно ратовање, војно–индустријски комплекс **згрће огромне профите** градећи основе за оно што аеро–космичка индустрија

тврди да је „највећи пројекат” у историји Земље.

МЕТА – АЗИЈА

Допремање морнаричких Еџис (Aegis) разарача опремљених противракетним системима у Азијско–пацифички регион, наводно ради одбране од севернокорејских ракета, отвара Америци могућност покретања превентивних напада на Кину.

САД сада имају 30 противракетних система у Јужној Кореји. Многи ондашњи мировни активисти тврде да ти системи нису окренути против северног суседа, већ против Кине и Русије. Тренутне војне активности Америке на Хавајима, Јужној Кореји, Јапану, Гваму, Окинави, Тајвану, Филипинима и Аустралији заправо имају циљ да **матирају Кину. Додатни циљ САД је да направе „гостујуће” земље које ће значајно помоћи Пентагону да покрије трошкове овог скупог масивног плана.**

Већ дуги низ година америчка Космичка команда замишља **напад на Кину**. Смештен у 2017. години, Пентагон из свемира и кроз облаке **покреће нападе на кинеске нуклеарне снаге**, што је део програма Глобални напад. У тој причи Кина са десетинама својих ракета **покреће одмазду на западну обалу континенталног дела САД. Али амерички „противракетни” системи смештени широм Пацифика их пресећу.**

Коментар Обаиног бившег министра одбране Роберта Гејтса био је поприлично јасан кад је рекао да „конвертује све више Еџис бродова у противракетне системе који би били уперени на Кину”.

Противракетни систем, који је јавном мњењу представљен као пуки одбрамбени пројекат, заправо је дизајнирао Пентагон као штит од контра напада земаља којима су претходно уништени војни арсенали...

Реномирани аутор Ноам Чомски каже да **САД војну и спољну политику заснивају на контроли већине нафтних резерви и да на то гледају као на „полуку моћи”**. Начини на које би се Европа, Индија, Кина и друга тржишта у развоју држала под контролом зависе од америчких ставова и природних ресурса које Америка држи. Чак и док се америчка привреда урушава, Пентагон каже да **ко год држи економске моторе света држи и сам свет.**

Кина, на пример, 80 одсто нафте увози бродовима преко Јужног мора. Ако би било који фактор био у стању да пресече транзит и прекине доставу нафте, онда би кинеска привреда била држана као талац.

Остаје да се види како ће Пентагон искористити јужнокорејску морнаричку базу на острву Јеју, смештеном у Жutom мору, која се гради упркос седмогодишњем мораторијуму како би се олакшала потенцијална блокада кинеског приобаља.

ЗАКЉУЧЦИ

Дуги низ година су Русија и Кина у Савету безбедности УН предлагале резолуције којима **(Крај на стр. 20/2)**

Техран Тајмс: САД и њени савезници у намери да свргну Асада у Сирији...

КО ЈЕ СТВОРИО ИСИЛ: ЦИА, САУДИЈЦИ И КАТАР ИЛИ МОСАД?

Исламска држава Ирака и Леванта (ИСИЛ) је „независни регионални играч или, пак, творевина ЦИА – Мосада?” – пита се утицајни ирански лист Tehran Times.

„Ако САД сматрају да оне сада могу да поправе ситуацију бомбардовањем територије Ирака, онда морају да схвате да то није могуће” – цитира техрански лист Мехмета Али Шахина, заменика председника владајуће Партије правде и развоја (АКР) Турске.

Последње стечене територије у Ираку од стране ИСИЛ, проглашавање Исламског калифата, такође познатог као ИСИС или ДАЕСХ, наводно „неочекивани” за западне државе, доводе до питања, а ко стоји иза „дипломаца Ал-Каиде”?

Људи науке пожурили су да оптуже Саудијску Арабију, али други информисани извори указују на Катар и Турску као на главне кривце „издавања диплома недржавног актера такфирским терористима”. Трећи тврде да је ИСИЛ творевина САД и Велике Британије и да су обуку изводеле америчка ЦИА и израелски Мосад.

ИСИЛ вуче корене из курдске устаничке групе која се формирала после америчког упада у Ирак 2003. године. На њеном челу је био бивши архитерориста Абу Мусаба ал-Заркави, који се клео у верност Ал-Каиди 2004. да би формирао њен огранак у Ираку (АКИ).

После смрти Ал-Заркавија, након ваздушног удара САД 2006, дошло је до обрта 2007, а план је био да се поткупе сунитска племена да би одустала од пружања отпора америчкој окупацији.

Затим је АКИ прошла кроз период слабљења, али се опоравила после почетка западне операције усмерене на смењивање режима у Сирији 2011, када је лидер ИСИЛ Абу Бакр ал-Багдади, потиснут од стране бојовника сиријске терористичке групације Цибхат ан-Нусра променио назив својих континената у Ираку у „Исламска држава Ирака и Леванта” (ИСИЛ).

Саудијски принц Бандар бин Султан био је чврсто повезан са наоружавањем терориста-такфира у Сирији и Ираку у време док је био на дужности шефа саудијске обавештајне службе, од 20. јула 2012. до оставке коју је поднео 15 априла 2014. године.

Принц Бандар, који је 22 године био амбасадор Саудијске Арабије у САД, отворено је сугерисао терористима политичке циљеве САД и Саудијске Арабије, чак и индиректно претио Владимиру Путину да ће осујетити зимске

Олимпијске игре у Сочију уз помоћ екстремиста под саудијском контролом ако, наводно, Москва не обезбеди подршку Саудијцима и са своје стране не учини уступке у Сирији.

„Ја могу да вам гарантујем заштиту зимске Олимпијаде у граду Сочију на Црноморској обали следеће године” – наводно је принц Бандар рекао Путину приликом сусрета 2013. године.

Катар је био главни логистички испоручилац за такфирске екстремисте који су покушавали да свргну владу председника Сирије Башара Асада.

Према писању New York Times, Катар је 2013. испоручио исламистима 85 авиона оружја и хране за разлику од 37 из Саудијске Арабије и још мање количине „помоћи” од других субјеката као што је, на пример, Јордан. Истовремено, иако није тако велики финансијски спонзор такфира као Катар, Турска, ипак служи као прворазредна техничка база преко које су ишли и иду већи део муниције, материјала и „радне снаге” за стране плаћенике у Сирији.

На заједничкој прес-конференцији са премијером Турске Реџепом Тајипом Ердоганом и турским председником Абдулахом Гулом у августу 2009, владар Катара, шеик Хамада бин Халифа ал Тани изразио је жељу да изгради гасовод преко Сирије у Турску за извоз природног гаса своје земље.

„Ми смо спремни за гасовод из Катара у Турску” – узвикнуо је он и, журећи да реализује тај циљ, Катар је почео да помаже инострану побуну у Сирији готово одмах пошто је убијен пуковник Муамер ел-Гадафи у Либији у октобру 2011. Пре тога Катар је одиграо главну улогу у свргавању либијског режима испоручивањем оружја побуњеницима, снабдевањем и обуком.

У јануару 2011. на америчком тв-каналу CBS News, у емисији „60 минута”, шеик Хамад бин Халифа ал-Тани саопштио је да жели да свргне сиријску владу: „Да би се зауставила убијања..., неке трупе морају да уђу у Сирију”. Затим је у фебруару премијер Катара Хамад бин Џасем ал-Тани потврдио: „Морамо да учинимо све што је неопходно да помогнемо (сиријској опозицији), поред осталог и дајући јој оружје да се одбрани”.

Заменик министра иностраних послова Саудијске Арабије принц Абдулазиз бин Адула ал-Суд основао је војну команду и центар за контролу у турском граду Адана, који представља „дом” за америчку авиобазу Инџирлик и комфорно место за прослеђивање „несмртоносне” помоћи Вашингтона. Тада су се и појавила нека три кувајтска

Ко је створио ИСИЛ...

помагача који су почели да пружају велику подршку ИСИЛ – Шафи ел-Аџми, Хаџаџ ел-Аџми и Ал Анизи.

Обећања САД и Катара да ће „после победе” салафити–џихадисти моћи да се трансформишу у политичке играче и учеснике „демократског процеса”, показала су се нереалним.

У интервјуу Ал-Џазири 7. септембра 2011. бивши емир Катара инсистирао је: „Видећете да ће се екстремизам претворити у грађански живот и грађанско друштво”. Али, уместо да се терористе трансформишу у политичке играче – **САД су, заједно са својим саудијским, катарским, турским и западним савезницима, створиле монструма са више од 50.000 убица изван сваке контроле, који контролишу површину величине Белгије.**

„Оно што је почело у Сирији у пролеће 2011. као обична побуна неколико такозваних устаника – развило се и претворило у сурови и крвави покрет на челу са кликом салафита који се налазе у Саудијској Арабији, Катару и Турској, да би свргнули не само сиријски режим него и заузели Ирак и Либан”, пожалио се либански политичар Ага Шаукат Џафри.

Не само да ИСИЛ стварно представља непосредну претњу за Сирију, Либан и Турску већ његово брзо претварање у регионалног актера доводи у опасност саудијске интересе који претпостављају да би за Ер-Ријад било разумно зближавање са Техераном. Међутим Ер-Ријад наставља своју иранску фобију и критику у реторици и писмено.

У ствари, ИСИЛ може да буде творевина ЦИА и Мосада. Сенатор САД, Џон Мекејн, фотографисан је заједно са лидером ИСИЛ Абу Бакарком ал-Багдадијем (на слици), који је, према подацима извора повезаних са Едвардом Сноуденом а које су отвориле обавештајне службе Ирана, уствари, Сајмон Елиот, јеврејски агент ционистичке обавештајне службе Мосад.

Реални план је био да се изврши упад у земље које представљају претњу за израелски пројекат у циљу стварања библијског „Великог Израела”. У сваком случају, у праву је заменик председника турске партије АК Мехмет Али Шахин: **бомбардовања неће зауставити неред који су створиле САД и њихови заблудели савезници.**

Ради искорењивања погубног таквирског тероризма на Блиском Истоку – САД морају да ограниче своју подршку ционистичком режиму, да одустану од промене режима у Сирији и да воде равноправан дијалог са једином регионалном силом која може да помогне у насталој ситуацији – са Ираном.

Превела Ксенија Трајковић **Факти**, 29. 8. 2014.
(Подвукла – Искра)

Опасна САД стратегија... (са стр. 18)

би се забранила производња космичког оружја. Од половине осамдесетих свака чланица УН подржава резолуцију о „превенцији трке о наоружавању у космосу” (ПАРОС), уз изузетке САД, Израела и Микронезије.

Тако је било током Клинтоновог председниковања, као и Бушовог, а сада је исто и током Обаминог мандата.

Оружана трка пуних размера између Америке, Русије и Кине била би катастрофа и учинила би свет мање безбедним. Тренутно су глобални ресурси хитно потребни за санацију климатских промена и растућег сиромаштва, и тешко да можемо себи дозволити да трошимо новац на космичко оружје и конфликте између суперсила.

Пентагон је заправо најгори по питању испуштања угљен-диоксида у атмосферу. САД су тражиле да Пентагон буде искључен из протокола о климатским променама у Кјоту и одбиле да било шта потпише све док Пентагон не буде искључен.

САД наоружавају свет у корист корпоративне глобализације да би наше локалне заједнице биле зависне од војних трошкова. Како бисмо се успротивили агресивности америчке империје широм света, прво се морамо позабавити унутрашњим стварима. Позивањем на трансформацију војне индустрије и захтевањем да се наша привреда претвори у модерну енергетски обновљиву инфраструктуру 21. века улазимо у савез са радницима који праве оружје и који сада морају да нам се придруже ако мисле да наставе да хране своје породице.

Студије су показале да конвертовање војне индустрије у системе попут железничких, соларних и генератора који производе енергију ветра могу помоћи у проблему климатских промена, као и да донесу далеко више радних места.

Питање за душу нације – шта нам све то говори као људима који праве оружје за убијање да би могли да принесу храну на породични сто?

Глобална кампања која превазилази све границе потребнија нам је него икада. **Мировни, друштвени, раднички и покрети за заштиту средине морају више да раде на лоцирању проблема и организовању покрета који ће се супроставити деструктивној сили корпоративних олигарха, који воде већину западних влада.** Журба за приватизовањем социјалне заштите, војске и дипломатије мора бити прекинута ако желимо да успешно обезбедимо будућност за следеће генерације.

Global Research

БРУС ГЕНОН

Брус Генон је координатор Глобалне мреже против нуклеарног космичког оружја (Global Network Against Weapons & Nuclear Power in Space)

(Подвукла – Искра) Превео АНДРЕЈ ЦВИЈАНОВИЋ

Матија Бећковић:

КУЋИШТА СУ ЦРКВИШТА

Слово у Зминици на Дурмитору 18. јула 2014. године приликом освећења цркве Светог Георгија

Високо сте ме одликовали када сте ме позвали да будем с вама на овај дан на овом месту овим јединственим поводом.

Кажу да је камење задржало људски мирис више него људи. У ту истину уверава нас и камење око кога смо се окупили и које би, кад би умело говорити више рекло него што ћете од мене чути. Али и ћутећи оно говори свакоме ко уме да га чује. И зато су се данас у Зминици, на Дурмитору, окупили и живи и такозвани мртви, како их је назвао један савременик. Они који су прегнули и учинили ово свети дело отрли су сузе овом камењу које је дочекало оно што је одавно зарадило и заслужио да буде узидано у храм. И сад кад га имамо оне бесано и преображено у богомољу можемо да призивамо људе који су се овде рађали, да замишљамо како су живели и изгледали, а лако нам је погодити у шта су веровали, шта би рекли кад би устали и шта би волели да ми кажемо у њихово име – на овај дан.

Кад сам писао стихове: „Да смо као што нисмо /Могли смо створити нешто /Не нешто него кућу /Па нека стоји пуста / Као што хоће /Али да се зове наша / Као што неће” – нисам ни слутио да се и стихови могу тумачити као снови и обистинити у сасвим супротно од оног што говоре. Данас и сав Дурмитор и ктитори и Бојовићи и ми заједно с њима, можемо рећи: „То смо то што јесмо /Створили смо нешто /Не нешто него кућу / И не било коју /Него цркву / И не било чију /Него српску православну /И не било где /Него на нашој старевини / И посветили је не било коме /Него Светоме Георгију Победоносцу /Крсној слави нашега дома /И не само нашег дома /Него и заветном дану целог племена /И не само нашег дома и племена / Негао заштитнику српских династија Немањића, Петровића и Карађорђевића / И не само српских /Него и руске династије /И не само династије / Негао и целе Русије”

Не могу да одолим, а да овде не споменем и оног мог Ровчанина који је ишао у Котор да купи икону Светог Луке, своје крсне славе. Кад су му показали икону његовог заштитника на којој је приказан бос и стоји поред вола показао је на другу. Рекли су му да то није Свети Лука него Свети Ђорђе. Свеједно, то је јунак који ми једино може помоћи, а овај други је као и ја, да може помоћи помогао би самом себи. Тако је овај Ровчанин свог Светог Луку славио са иконом Светог Ђорђа.

То је онај Свети Ђорђе, ратни друг Стевана Немање, који му је као уздарје подизао храмове за све оно што је учинио борећи се на српској страни с Христовим копљем у руци. То је онај Георгије чије је посрбљено име Ђорђе на чији се дан родио и са собом донео име и вожд Карађорђе. Онај Георгије који је својим мучитељима рекао: „Пре ћете ви изнемоћи мучећи ме, него ја мучен!” Онај коме се Бог јавио речима: „Не бој се, Георгије, ја сам с тобом!” А те речи нису речене само њему пре 1700 година, него преко њега и нама и свим хришћанима, за сва времена.

Сазвежђу храмова Светог Ђорђа око којих је саденута Црна Гора, од оног под Горицом у којој је крштен Немања, преко Бијеле, Требјесе и Мратиња на Дурмитору, да споменемо само неке у Будимљанско никшићској епархији, придружује се и храм Светог Георгија, а где би пре него на у Зминици, а ко би га подигао, ако не дурмиторци, бојовићи и бојовници Светог Ђорђа, војсковође и војници, Христови јунаци, мученици и заточници.

Пошто не могу споменути све, како би ваљало, идући од имена до имена, издвојићу једино ону за коју знам да ми нећете замерити, Јану мајку витеза Николе Бојовића, коју су убили а он је опростио живот убици. Да споменем Богдана, Бошка, Михаила, Илију... знајући да нису били једини Богдан, Бошко, Михаило, Илија... у родослову Бојовића који су то име носили, отада је овде пропирена ватра, па нека заступају и призову и своје имењаке и све остале са свих страна.

У овом часу помишљам како би славно и свето дело учинили кад би овај пример следили и други и сва кућишта широм Црне Горе президали и овековечили у богомоље. Свака поштена кућа је и била црква, а шта су кућишта него црквишта, заливена и освећена крвљу хероја и мученика. И шта би било светије него разур толиких домова овенчати и овековечити. Сваки смртник који је овде поштено проживео свој век, мученик је који заслужује бесмртни памјатник, а поготово они који су у наше дане носећи косовске ране као Христове стигмате, пали на пољу части, за краља и отаџбину, за крст часни и слободу златну, а та част је постајала тим већа и светија што је скупље плаћана. Ако бисмо онебесали сва зидилишта, згаришта и пустолине, да уместо дима који је пролазио кроз оцаке, задими и замирише тамјан, озвездали бисмосвоју очевину и показали се достојни и својих

Кућишта су...

оцака и својих предака. А све зато не би ли се такви људи поново рађали и појавили међу нама.

Она аждаја коју је погубио Свети Ђорђе у првим вековима хришћанства, није била ни прва ни последња, али је изгледа била понајмања.

Најкрвожеднија је била она која у двадесетом веку није излазила из језера нити су јој жртвоване само девојке, него је испливала из православног океана и попила крв милиона хришћана. Гутала је и мртве и живе, и старе и младе, народе и државе, престоле и олтаре, круне и митре, лавре и испоснице, ћивоте и војнике, рањенике и заробљенике, свећњаке и светионике, путеве и путоказе. Што није могла да прогута бацала је у јаме и неизбројене масовне гробнице. Једно време се чинило да је прогутала и Светог Ђорђа. Али кад се чинило да је најмоћнија и да јој смрти нема, на наше очи погубио је Свети Ђорђе. Овај пут не у малом граду Вириту него у славној Москви, где је била поново изронила и претила целој планети. Њен реп сезао и до Зминеце, као што јој и име каже, и до језера у Зминици и до Црног језера и до Савине воде, а да је крепала доказ је и ова православна светиња подигнута у славу оног који је погубио.

Али аждајубица, Свети Георгије Победоносац, није погубио само ону која је испливалала из воде, него и ону која се појављивала у људима, губала им душе, тровала мозгове, сејала мрзије, ископавала ровове, закрвила и разбратила браћу.

Седморо брда још постоје, али Брђана је све мање. Ако се ништа не учини биће их мање него брда. Биће Дурмитора, али није сигурно да ће бити Дурмитораца. Губе се извори, трње се враћа по своје и насрће на куће. Оно што су душмани вековима покушавали да постигну силом као да ми чинимо драге воље. Одричемо се оног себе о коме знамо све и тежимо да постанемо неко други о коме не знамо ништа. У српској Спарти атакује се на освештане истине и част српског народа.

Овај храм подигнут је у славу живота, светости љубави и светиње братства и помирења. Они који су ратовали на различитим странама давно су се помирили и збратили на оном свету. Обрадујмо их, збратимо се и ми и опростимо једни другима, на овом свету. На ту дужност позива нас и опомиње и овај новопросијана звезда која је канула с неба и у Зминицу. Јер како каже апостол Павле: „Остаје ово троје: вера, нада и љубав. А од њих највећа је љубав. Јер ако имаш сву веру да и горе премешташ, а љубави немаш – ништа си!”

Христос између нас!

СИМ, 11.9.2014.

„Српске новине”

НОВИ ХЛАДНИ РАТ САД – РУСИЈА

Када је један руски генерал упитао пре неколико година свог америчког колегу зашто се НАТО шири на Исток, и зашто успоставља нове базе близу руских граница, Американац му је одговорио противпитањем: „А зашто сте ви Руси поставили своје границе тако близу наших база?” Можда вицкасти одговор америчког генерала најбоље одсликава тренутно стање односа на релацији Москва – Вашингтон уочи великог самита атлантске алијансе у Велсу.

Рат у Украјини, нова војна инфраструктура НАТО–а која ће се градити близу руских граница, као и амерички систем противракетне одбране у Европи дефинитивно су били последњи ексери закуцани у ковчег америчко–руског стратешког партнерства. Споразум НАТО–Русија из 1977. године остаје мртво слово на папиру, Савет Русија–НАТО више нико и не спомиње као форум за разрешавање свих међусобних неспоразума.

Из Брисела долазе најаве о стационарању тешког наоружања у земљама чланицама НАТО–а близу руских граница. То би оружје требало да послужи НАТО снагама за брзе интервенције у случају изненадне кризе у подручју источне Европе. Бројност таквих снага требало би да буде око 10.000 војника из Британије, Норвешке, Холандије и три балтичке државе. Но, прошлост је већ показала да су сви покушаји формирања таквих снага пропали, од наведених командоса једино Британци и Норвежани имају употребну вредност.

Нема сумње да ће се на самиту НАТО–а у Велсу проливати крокодилске сузе над Украјином, да ће Русија бити сатанизована и да ће „јастребови” водити главну реч. Украјина је добродошла за постројавање чланства и за нове војне буџете. Нико неће питати ко је одобрио државни удар у Кијеву, зашто се игноришу напади кијевских снага на градове. Може ли се игнорисати став 11 милиона Руса у Украјини, може ли неко њима да забрани употребу руског језика? Може, али онда имате рат.

На нову војну инфраструктуру НАТО–а Руси ће одговорити предислокацијом својих снага за брзо реаговање, пре свега распоредом једне до две ваздушно–десантне дивизије у базе у Белорусији и у области Калињинграда. На амерички ракетни штит одговориће ракетама „искандер” у Белорусији и у области Калињинграда. Могућа је и поновна производња ракета СС–20.

Доћи ће и до ревизије руске војне доктрине из 2010. године у смислу да ће се руски „нуклеарни праг” још више снижити. Укратко, добродошли у нову фазу хладног рата.

Политика, 3.9.2014.

Мирослав Лазански

ДУШАНОВ ЗАКОНИК

Овај Законик постављамо од православнога сабора нашега, с преосвећеним патријархом, господином Јанићијем, и свима архијерејима и клирицима, малима и великима, и са мношвом благоверним царем Стефаном, и са свима властелима царства ми, малима и великима. Овима су законима одредбе.

1. О хришћанству:

Најпре за хришћанство. Овим начином да се очисти хришћанство.

2. О женидби:

Властела и други људи да се не жене без благослова од свога архијереја, или да се благослове од оних које су архијереји поставили изабравши их за духовнике.

3. О свадби:

Ниједна свадба да се не учини без венчања, а ако се учини без благослова и упита цркве, такови да се разлуче.

4. О духовној дужности:

И за духовну дужност нека се сваки човек покурава своје архијереју и нека га слуша. Аколи се ко нађе сагрешивши цркви или преступивши што било од овога Законика, хотимице или нехотице, нека се покори и исправи цркви, а аколи се оглуши и уздржи од цркве и не усхтедне испунити црквена наређења, тада да се одлучи од цркве.

5. О проклињању хришћанина:

И епископи да не проклињу хришћане за духовни грех; нека пошаље двапут и трипут ономе да га изобличи, а ако не послуша и не усхтедне се поправити духовном заповешћу, потом да се одлучи.

6. О јереси латинској:

И за јерес латинску, што су обратили хришћане у азимство, да се врате опет у хришћанство, ако се нађе ко пречувши и не повративши се у хришћанство, да се казни како пише у закону светих отаца.

7. О јереси латинској:

И да постави Велика црква протопопе по свима градовима и трговима, да поврате хришћане од јереси латинске, који су се обратили у веру латинску, и да им даде заповест духовну и да се врати сваки у хришћанство.

8. О латинском попу:

И поп латински, ако се нађе, обративши хришћанина у веру латинску, да се казни по закону светих отаца.

9. О полувершима:

И ако се нађе полуверац, који је узео хришћанку, ако усхте, да се крсти у хришћанство, а ако се не крсти, да му се узме жена и деца и да им се даде део куће, а он да се изагна.

10. О јеретику:

И ко се нађе као јеретик, живећи међу хришћанима, да се ожеже по образу и да се изагна, а ко би га тајио, и тај да се ожеже.

11. О духовницима:

И епископи да поставе духовнике по свима парохјама, и градовима, и селима. И ти духовници да су они који су примили благослов на духовништво од својих архијереја, везати и решити, и да их свако слуша по црквеном закону, а они духовници, које нису поставили за духовнике, да се изагнају и да их казни црква по закону.

12. О суду:

И у духовном предмету световњаци да не

суде, ко ли се нађе од световњака да је судио у духовном предмету, да плати триста перпера; само црква да суди.

13. О епископима:

И митрополити, и епископи, и игумани да се не постављају митом. И ко се нађе да је митом поставио митрополита, или епископа, или игумана, да је проклет и онај који га је поставио.

14. О игуманима и калуђерима:

Игумани да се не збацују без учешћа цркве. Као игумани по манастирима да се поставе добри људи, који ће дом божји подизати.

15. О киновијском животу:

Игумани да живе по киновијама, по закону, договарајући се са старцима.

16. О монашком животу:

И на тисућу кућа да се храни у манастирима педесет калуђера.

17. О калуђерима:

И калуђери и калуђерице, који се пострижу, а живе по својим кућама, да се изагнају и да живе по манастирима.

18. О монашком постригу:

И калуђери, који су се постригли као земљаци из области те цркве, да не живе у тој цркви, него да иду у друге манастире; да им се даје храна.

19. О збацивању раса:

И калуђер који збаци расе, да се држи у тамници, док се опет не врати у послушност, и да се казни.

20. О врачарима, који тела мртвих спаљују:

И људи, који враџбинама узимају из гробова, те их спаљују, то село, које то учини, да плати вражду, а ако буде поп на то дошао, да му се узме поповство.

21. О продавању хришћанина:

И ко прода хришћанина у иноверну веру, да му се рука отсече и језик одреже.

22. О црквеним људима:

Властеоски људи, који седе по црквеним селима и по катунима, да пође сваки своје господару.

23. О црквеном спровођењу:

Црквама да нема спровођења (поноса) осим када иде куда цар, тада да га прате.

24. О миту

И ако се нађе црквени управник који је узео мито, да се уништи.

25. О управљању црквама:

Црквама да управља господин цар, и патријарх и логотет, а други нико.

26. О ослобођењу цркава:

Цркве све, што се налазе у земљи царства ми, ослободи царство ми од свих работа, малих и великих.

27. О царским црквама

И цркве царске да се не подлажу под цркве велике.

28. О храни убозима:

И по свима црквама да се хране убоги, како је уписано од ктитора, а ко их од митрополита, или од епископа, или од игумана не усхрани, да се одлучи од сана.

29. О калуђерском животу:

И калуђери да не живе изван манастира.

30. О чупању црквенога човека:

И отсад да ниједна власт не почупа калуили

Душанов Законик...

човека црквенога, и ко преступи ово за живота и по смрти царства ми, да није благословен; а ком је ко што коме крив, да га тера судом и парницом, по закону, ако ли га почупа без суда, или кога удари да плати седмоструко.

31. О поповима:

И попови баштиници да држе своју баштинску земљу и да су слободни, а остали попови, који немају баштине, да им се даду три њиве по закону, и да је капа поповска слободна, аколи више узме од те земље, да работа црквама по закону.

32. О људима црквеним:

Људи црквени, који држе црквена села и земље црквене, а прогнали су меропхе црквене или влахе, они који су разагнали људе, да се вежу, и да им се узме земља и људи, и да их држи црква, докле скупе људе које су разагнали.

33. О суду људи црквених:

Црквени људи у свакој парници да се суде пред својим митрополитима, и пред епископима и игуманима, и која су оба човека једне цркве, да се суде пред својом црквом, а аколи буду парничари двеју цркава, да им суде обе цркве.

34. О селу меропашком:

И што су села меропшине царства ми по Загорју и иначе, црквени људи да не иду у меропшине, ни на сено, ни на орање, ни на винограде, ни на једну работу, ни на малу, ни на велику; од свих работа ослободи их царство ми, нека работају само цркви; ко ли се нађе да изагна метохијумна меропшину, и оглуши се о закон царства ми, томе власнику да се све одузме и да се казни.

35. О управљању црквама:

И предаде царство ми игуманима цркве да управљају свом кућом, и кобилама, и коњима, и овцама, и свим осталим, у свему да су слободни, што је прилично, упутно и правично; и како пише хрисовуљ светих ктитора.

36. О црквеном закону:

И да поставе по црквама закон општежитијски калуђерима у манастирима, према томе какав је који манастир.

37. О митрополитском упућивању:

И ексарси световњаци да не буду, да их не шаљу митрополити по поповима, ни да воде митрополитске коње по поповима, него да шаљу митрополити по два калуђера по поповима, да духовно упућују и да црквени доходак узимају од попова, какав је од баштине.

38. О исхрани коња:

И отсад и унапред ждрепци и коњи царства ми да се не дају црквама, ни црквеним селима на храну.

39. О властели и властеличићима:

Властела и властеличићи, који се налазе у држави царства ми, Србљи и Грци што је коме дато царство ми у баштину и у хрисовуљи, и што држемдо свога сабора, баштине да су сигурне.

40. О хрисовуљима:

И сви хрисовуљи и простагме, што је кому учинило царство ми, и што ће кому учинити, и те баштине да су сигурне, као и ранијих правоверних царева, да су слободни с њима, или под цркву дати, или за душу оставити, или продати кому било.

41. О умрлој властели:

Који властелин узима децу, или опет и не узима децу, те умре, и по његовој смрти баштина пуста остане, где се нађе од његовога рода до тре-

ћега братучеда, тај да има његову баштину.

42. О баштини слободној:

И баштине све да су слободне од свих работа и данака царства ми, осим да дају соће и војску да војују по закону.

43. О насиљу над баштином:

И да није властан господин цар, или краљ, или госпођа царица икоме узети баштину силом, или купити, или заменити, осим ако ко сам пристане.

44. О властеоским робовима:

И робове, што имају властела, да су им у баштину, и њихова деца у баштину вечну, но роб у прђију да се не даје никада.

45. О баштини слободној:

И властела и други људи, који имају баштинске цркве у својим баштинама, да није властан господин цар, ни патријарх, ни други епископ подложити те цркве под Велику цркву, осим да је властан баштиник да постави свога калуђера, и да га доведе епископу да га благослови епископ, у чијој буде нурији, и да управља епископ у тој цркви духовним послон.

46. О робовима:

И досад робове, што имају властела, да су им у баштину, само што ће властелин опростити, или жена му, или његов син, то да је слободно, а ништа друго.

47. О цркви:

И властелин који се нађе подложивши своју цркву по другу цркву, над том црквом већ да нема власти.

48. О умрлим властелима:

Када умре властелин, коњ добри и оружје да се даје цару, а свиту велику и бисерни појас да има његов син, и да му цар не узме, аколи не узима сина, него има кћер, да је стим власна кћи, или продати или дати слободно.

49. О крајишнику властелину:

Властела крајишници, која војска отуда дође и плени земљу цареву, те прође опет кроз њихову земљу, та властела све да плате кроз којих је област прошла.

50. О псовци:

Властелин, који опсује и осрамоти властеличића, да плати сто перпера, и властеличић, ако опсује властелина, да плати сто перпера и да се бије штаповима.

51. О предавању сина у двор:

И ко преда сина или брата у двор, и запита га цар, веровати ли ћу га, и рекне веруј колико и мени, ако које зло учини, да плати онај који га је предао; ако тај који има дворити, како дворе у палати цареву, што сажреши, да плати сам.

52. О невери:

За неверу, за сваку кривицу, брат за брата, и отац за сина, рођак за рођака; који су одељени у својим кућама од оног који није скривио, ти дане плате ништа, осим онога који је скривио, његова и кућа да плати.

53. О насиљу:

Ако који властелин узме властелинку силом, да му се обе руке отсеку и нос сареже; аколи себар узме силом властелинку, да се обеси, аколи своју другу узме силом, да му се обе руке отсеку и нос сареже.

54. О блуду властелинке:

Ако властелинка учини блуд са својим човеком, да им се обома руке отсеку и нос сареже.

55. О псовању властеоском:

И ако властелин, или властеличић, опсује

себра, да плати сто перпера; аколи себар опсује властелина, или властеличића, да плати сто перпера и да се осмуди.

56. О позиву властеоском:

Властелин на вечер да се не позива, осим да се позива пре обеда, да му се раније саопшти, и ако буде позван пре обеда с приставом, и не дође до обеда, да је крив, и властелину казна због престоја шест волова.

57. О злоби:

Који властелин на приселици из злобе које зло учини: земљи пленом, или куће попали, или које било зло учини, да му се та област узме и друга не да.

58. О смрти властеле:

Који властелин умре, а има једно село у жупи, или међу жупама, што се зла учини томе селу паљевином, или чим било, томе селу сву ту злобу да плати околина.

59. О пронији:

Пронију да није властан нико ни продати, ни купити, ко нема баштине; од пронијарске земље да није властан нико подложити под цркву; аколи подложи да не важи.

60. О цару:

Цара свако да спроводи, куда било да иде, град до жупе, и жупа до жупе, и опет жупа до града.

61. О повратку (с) војске:

Када дође властелин с војске кући, или који било војник, ако га ко позове на суд, да остане код куће три недеље, потом да иде на суд.

62. О позиву властеоском:

Властели велики да се позивају с писмом судијиним, а остали с печатом.

63. О кефалијама:

Кефалије, што су у градовима, да узимају доходак по закону, и да им се продаје жита, и вина, и меса за динар што другому за два, но грађанин то да му продаје, а други нико.

64. О сиротама:

Сирота кудељница да је слободна како и поп.

65. О попу:

Поп, који нема свога стаса, да му се даду три њиве по закону. Поп, који год, од свога господара никамо да не одлази, аколи га господар не усхрани по закону, да дође свом архијереју, и архијереј да рекне ономе властелину, да храни попу по закону, а ако онај господар не послуша, да је поп слободан, куда му је воља; ако буде поп баштиник, да га није властан одагнати, само да је слободан.

66. О судском одговарању:

Братанци, који су заједно у једној кући, када их ко позове код куће, који дође од њих, тај да одговара; аколи га нађе на двору цареву или судијину, да дође и рекне, даћу брата старијега на суд, да га даде, и не сме се присилити да одговара.

67. О робовима и меропсима:

Робови и меропси, који седе заједно у једном селу, свака плаћа која долази, да плаћају сви заједно; по људима, како плаћу плаћају и работу работају; тако и земљу да држе.

68. О закону:

Меропсима закон по свој земљи: У недељи да работају два дана пронијару, и да му даје у години перперу цареву, и заманицом да му коси сена дан један, и виноград дан један, а ко нема винограда, а они да му работају друге работе дан један, и што уработа меропсах, то све да држи, а друго ништа, против закона, да му се не узме.

69. О сабору себрова:

Збора себрова да не буде, а ако се ко нађе као саборник, да му се уши отсеку, а да се осмуде покретачи.

70. Који су у једној кући:

И ко се нађе у једној кући, или братанци, или отац (са) синовима, или ко други, одељен хлебом и имањем, и ако буду на једном огњишту, а оним одељени да работају као и други људи.

71. О братској злоби:

И ко зло учини, брат или син, или сродник, који су у једној кући, све да плати господар куће, или да даде ко је зло учинио.

72. О невољном:

И ко невољан дође на двор царев, да се свакоме учини правда, осим роба властеоскога.

73. О сироти:

Сирота која није кадра парничити се или одговарати, да даде заступника, који ће за њу одговарати.

74. О паши:

Село са селом да пасе, куда једно село, туда и друго, осим законитих забела; и ливаду да не пасе нико.

75. О жупи и о попаши:

Жупа жупи да не пасе марвом ништа, а ако се нађе једно село у оној жупи у кога било властелина, или царства ми, или црквено село, или властеличића, ономе селу нико да не забрани пасти, да пасе куда и жупа.

76. За попашу:

А ко попасе жито, или виноград, или ливаду, грешком, ту попашу да плати што рекну душевници, који процењују, аколи намерно попасе, да плати попашу и шест волова.

77. За потку:

Потка међу селима педесет перпера, а Власима и Арбанасима сто перпера, и те потке цару половина а господару половина чије буде село.

78. О земљи црквеној:

О земљи и о људима црквеним, што имају о њима суд црквени, ако ко изнесе милосно писмо или рекне милосника имам у том писму, и до тога милосника ништа да се не држи, само да се суди по закону царства ми, но увек да запитају царство ми.

79. О међи и о земљи:

А за међе земље, што се парниче села међу собом, да тражи (по закону) од Светога краља, када је умро; ако ко да милост цареву и рекне, дао ми је господин цар, како је држао мој друг пре мене, ако је милост царева, да буде тако, и да држи, осим црквенога.

80. О међи сеоској:

За међе сеоске, да обоје, који траже, даду сведоке, он половину, а он половину, по закону; куда рекну сведоци, његово да је.

81. О планинама:

Планине што су по земљи царства ми, што су планине царева, да су цару, а црквене црквама, а властеоске властелима.

82. О Власима и Арбанасима:

Где престоје Влах или Арбанасин на селу, на томе селу да не стане други, за њим идући, аколи силом стане, да плати потку и што је попасао.

83. О милосним писмима:

Где се изнесу два писма царева за једну ипотес, за земљу, ко сада држи, до овога доба саборно га, његова да је, а милост да се не измени.

84. О котлу:

Суда да нема за котао, нити икаква оправда

Душанов Законик...

ња, ко се оправдао да не даје судијама оправдања; на суду да нема руке ни оправдавања, ни удаве, само да се суде по закону.

85. О бабунској речи:

И ко рекне бабунску реч, ако буде властелин, да плати сто перпера, аколи буде себар да плати дванаест перпера и да се бије штаповима.

86. О убиству:

Где се нађе убиство, онај који буда изазвао, да је крив, ако се и убије.

87. О хотимичном убиству:

Ко није дошао хотимице, силом, те је учинио убиство, да плати триста перпера, ако ли је дошао хотимице, да му се обе руке отсеку.

88. О властеоској парници:

Када се парниче властела, ко у чем изгуби, да даје јемце.

89. О позивању кривца:

Ко позове кривца пред судије, и позвавши не дође на суд, него седидома, онај који је позван, ако дође на рок пред судије и отстоји по закону, тај да је слободан од те кривице за коју је био позван, јер онај позивач седи дома.

90. О залогу:

Залози, где се нађу, да се откупљују.

91. О приставу:

Када се парниче два, ако рекне један од њих, имам пристава овде на двору цареву, или на судијину, да га даде, када га потражи и не нађе онде на двору, тај час да дође на суд и рекне, не нађох пристава, ако је за обед, да му је рок за вечеру, ако је за вечеру, да га даде сутра до обеда, ако га буде послао цар или судија на работу, да није онај крив који га даје, да се постави рок, док онај пристав дође, да га даде пред судије.

92. О препознавању лица:

Ако ко препозна лице под човеком, а буде у гори, у пустоши, да га поведе у најближе село и преда селу, и позове да га даду пред судије, аколи га не да село пред судије, што суд одреди, да плати то село. Лице је corpus delicti, res ipsa, res manifesta, сама украдена ствар; овде се мисли очевидно, пре свега на коња; лице може значити и оруђе, којим је извршено злочинство.

93. О провођењу дружинскога човека:

Ко проведе дружинскога човека у туђу земљу, да даде седам.

94. О убиству:

Ако убије властелин себра у граду, или у жупи, или у катуну, да плати тисућу перпера, аколи себар властелина убије, да му се обе руке отсеку и да плати триста перпера.

95. О псовци:

Ко опсује епископа или калуђера, или попа, да плати сто перпера. Ко се нађе да је убио епископа, или калуђера, или попа, тај да се убије и обеси.

96. О убиству:

Ко се нађе да је убио оца, или матер, или брата, или чедо своје, да се тај убица сажеже на огњу.

97. О бради властеоској:

Ко се нађе да је почупао браду властелину, или добру човеку, да се тому обе руке отсеку.

98. О чупању себара:

И ако се почупају два себра, да је мехоскуби-на шест перпера.

99. О запаљивању:

Ко се нађе да је ужегао кућу, или гумно, или сламу, или сено, да то село да запаљивача, аколи га

не да, да плати оно село што би запаљивач платио.

100. О запаљивачима гумна:

Аколи ко ужеже изван села гумно, или сено, да плати околина, или да даде запаљивача.

101. О најезди:

Силе да није никоме ни за једну ствар у земљи царској; аколи кога снађе најезда, или сила разметљива, они коњи најездни сви да се узму, половина цару, а половина оному на кога су најахали, и људи најахалцида приме казну како пише у законуку светих отаца, у световним члановима, да се муче као и намерни убица.

102. О подјемчивању:

Подјемчивања да нема никоме, низашта, никаква, ко ли се подјемчи за што, да плати седмо-струко.

103. О суду ропском:

И који су робови, да се суде пред својим господарима, како им је воља за своје кривице, а за цареве да иду пред судије, за крв, за вражду, за лопове, за разбојнике, за пријем људи.

104. О позивању:

И да пристав не додијава жени, када није муж код куће, нити да се позива жена без мужа, но да жена даде мужу глас, да иде на суд; у томе муж да није крив, док му се не даде глас.

105. О писима царевим:

Писма царева, која се доносе пред судије за што било, а побија их законик царства ми, што сам написао које било писмо, она писма, којам побије суд, та писма да узму судије и да их донесу пред царство ми.

106. О дворанима:

Дворани властеоски, ако учини које зло ко од њих, ко буде пронијаревић, да га оправда очина, дружина поротом, аколи је себар, да захвати у котао.

107. За одбој:

Ко се нађе да је одбио судијина сокалника, или пристава, да се оплени и да му се узме све што има.

108. О издави:

И о издави овако да буде: издава од земље пристава три перпера, од села три перпера, од млина три перпера од жупе – од сваког села – три перпера, од града коњ и свита, од винограда три перпера, од коња перпер, од кобиле шест динара, од говечета четири динара, од брава два динара.

109. О отровима:

Мађионичар и отровник, који се нађе на делу, да се казни по закону светих отаца.

110. О судијама:

Судије куда год иду по земљи царевој и својој области, да није властан узети оброка силом, ни што било друго, осим поклона, што му ко поклони од своје воље.

111. О судијиној срамоти:

Ко се нађе да је осрамотио судију, ако буде властелин, да му се све узме, аколи село, да се распе и оплени.

112. О сужњима:

Који човек утече из сужањства, чим дође на двор царев, био царев човек, или црквени, или властеоски, тим да је слободан; ако је понео што човеку коме је утекао, то да је оному од кога је утекао.

113. О сужњу:

Који се сужањ држи у двору царства ми, те утече на двор патријарашки, да је слободан, и тако-ђер на двор царев да је слободан.

(Крај у следећем броју Искре)

Извор: <minja@vlada.ca>

Пре седамдесет година

СЕЋАЊЕ НА МИСИЈУ РАТКА ПАРЕЖАНИНА У ЦРНОЈ ГОРИ

Ускоро ће 4. октобар, седамдесета годишњица дана, када је група Парезанин кренула за Црну Гору. Давно је то било, али сећања су свежа, нарочито ова, која ћу описати.

Али, морам прво да кажем како сам тог дана, сасвим неочекивано срео великог пријатеља моје породице, Сплићанина Марка Микачића, који је почетком тридесетих година био познат бек клуба Хајдук, а такође и државне репрезентације Југославије. Марко је био одан Југославији, чије је отац, погинуо на Мачковом Камену 1915. године, као добровољац у српској војсци. За време окупације Марко је сарађивао са Војводом Бирчанином у Сплиту. Са супругом и две мале ћерке прешао је у Београд, са намером да ступи у Српске добровољце. Због болести супруге морао је од тога да одустане. Он ми је дао савет да, пошто се ближи крај рата, у своме ранцу имам нешто од цивилног одела, како би сачувао живот, у долазећем хаосу по завршетку рата. Марка и сурпугу су комунисти по уласку у Београд, одвели у Сплит, где им се губи сваки траг. Марко је био задња особа, стварно и једина, од рођака и пријатеља, са којом сам се опростио, приликом напуштања Београда, у који се никада потом нисам вратио.

На железничку станицу сам дошао доста раније пре групе, где је маса народа и немачких војника чекала да им се дозволи улазак у вагоне. Ми смо добили један теретни вагон и када је група стигла. Узело је доста времена да се сва спрема, муниција, и остало, унесе у вагон. У истој композицији је путовао и Калабићев корпус и један четник узме у пролазу једну нашу металну кутију, која још није била унета, где је било 20 шаржера за пушкомитраљез. Јордан Караџић то спази, крене за четником, и када су били код нашег вагона, Караџић га лупи по рамену, са речима "Брале, ово је наш вагон, стави то унутра!"

Воз се задржао неко време у Крагујевцу. Наш вагон је био испред улаза у зграду станице. На клупи су седела три млада добровољца. Рекли нам да су мобилисани. Њима је, као и осталим било дозвољено, да се врате својим кућама, ако не желе да се са добровољцима повуку за Словенију. То су били два брата Цветковић и Благоје Николић, сви из Лебана. Они су се придружили групи и сви троје преживели рат.

Када смо пред зору стигли у Краљево, четници су напустили воз и сместили се на једној оближњој пољани. Како смо имали времена и ми смо изашли да се са њима видимо. Мени је пришао један који је био раније самном у истој чети, па побегао у четнике и са поносом показао како је сада пушкомитраљезац и поднаредник! После ми је пришао и један Београђанин, матурант, који је био у штабу Првог пука СДК. Био је очајан, њега је отац, да би му сачувао живот из добровољца послао у четнике. Казао ми је да четници немају поверења и да му још оружје нису дали. Имао је на себи, као и велики број четника, зелену немачку блузу. Ту је одржан је збор на коме су говорили лични лекар

генерала Михаиловића, о насталој, одавно потребној, слози националиста. Слично је одговорио наш Слободан Станковић "Тата".

Када смо стигли у Косовску Митровицу, сачекао нас је инжињер Стеван Илић, који је обезбедио наш смештај у једној згради рудника Трепча, где смо остали два дана. Парезанин је посетио један капетан, Словенац, који је био командир чете Српске државне страже, у нади да ће Парезанин моћи да му каже шта да ради. Имао је жену и два мала детета.

Инжињеру Илићу придружио се Живојин Патроногић "Шифтар", који је био радиотелеграфиста. Требали су и успели да се пребаце у Бари, Италија, где су одмах били ухапшени и стављени у један логор.

Вест да су стигли војници из Србије, узнемирила је Албанце, и само умешност Парезанина је спречила да се наш пут већ ту не прекине.

Пут нас је даље водио за Призрен. Стигли смо преподне, и наш камион је послат на ивицу града. Како смо били доста удаљени од града, могли смо да изађемо напоље. Да ли намерно или случајно, на ливади, близу нас, група од око стотинак Албанаца, имала је егзерцир. Били су разнолико обучени, а старешина им је био млад официр, обучен у нову италијанску официрску униформу. Пришао нам је, питао где идемо, а ми му одговорили како нам је речено, да ми то незнамо. Упустио сам се у разговор са њим и чуо да је он сада капетан, а да је у југословенској војсци био потпоручник. Велико изненађење је било када ми је казао да је и он био добровољац, и то у одреду Марисава Петровића. Из унутрашњег џепа извукао је добровољачки знак. Имао сам утисак да је у срцу још увек југословенски официр. Рекао ми је и његово име, и по доласку у Постојну, Штаб корпуса, у картотеци сам нашао његово име.

Пре нашег поласка за Урошевац, Парезанин је искористио да оде и да се види са својим пријатељем, Албанцем, који је био његов пријатељ и народни посланик у Скупштини, пре више година. Од тог Албанца добио је писмо, препоруку да се Парезанину, ако затреба, пружи помоћ.

После неколико сати војње, стигли смо у Урошевац, где смо били смештени ван града, у једну стару и оронулу кућу. Нисмо излазили. Могли смо само кришом да гледамо кроз прозоре Албанце, који су долазили на обалу мале речице да се перу.

Била је ноћ када смо кренули даље, и овога пута када смо стали, били смо већ у Албанији. Варош се звала Кукас у који ми нисмо ушли, већ смо до јутра седели на земљи, наслоњени на зидине једне велике зграде, која је некад вероватно била хам, гостионица.

Следеће место, наш циљ био је Скадар. Пут до њега је био онај којим се Српска војска 1914. повлачила. Сећање на то, стварало је код мене осећај поноса, да и ми туда пролазимо. Скадар, колико сам могао да видим, давао је утисак велике вароши.

Сећање на мисију...

Улице су биле пуне света. Ми смо били смештени у једну повећу зграду која је имала велика врата и можда некад била магацин. Мало пре поноћи, када су улице биле празне, били смо одведени на пристаниште, где смо се брзо укрцали у две мале лађе. "Капетан" је био један старији немачки војник. Ноћ је била изузетно мрачна, тако да нам је било немогуће видети другу обалу језера. Тек када смо се обали приближили, угледали смо слаба светла. Били смо већ сасвим близу обале, када је неко на немачком језику питао нашег "капетана" шта доноси. Овај му је одговорио "сламу и Србе"! То ме је увредило, зар је слама била важнија од нас Срба!

Најзад смо стигли у Црну Гору. Ово место се звало Плавница. Неколико Црногораца нас је дочекало и одах су нас одвели у мало место Голубинци, где нас је чекао воз каквог ја никада дотле нисам видео. Вагони мали, као што се у парковима виде, да се народ провоза и разоноди. Несећам се више колико дуго је вожња трајала, али добро памтим како сам се осећао гледајући у даљини експлозије бомби, и потмули одјек пушчане ватре, помислио сам: луди Стево, шта ти је ово требало! Лепше је било у Београду. Када смо стигли у Подгорицу, чекало нас је грдно разочарење. Хтели да видимо војводу Ђуришића али је он био у болници, пошто је два дана раније био рањен, када је био на састанку са једним албанским вођом.

Одељени смо у три десетине и свака је била смештена у другу кућу. Моја, којој је водник био Маријан Лакош, Хрват, наредник питамац Војне Академије, добила је смештај у кући партизанске породице, која је била уз друм, Подгорица – Црнојевића Ријека, на самом почетку тог малог насеља. Имали смо две, не баш велике собе. Једна је била кујна, а у другој смо ми спавали на патосу, док је Лакош себи направио "кревет" од неколико сандука муниције и ручних бомби. До мене је свој лежај направио мој школски друг, Влада Лазаревић, и потом, до краја његовог живота били смо нераздвојни пријатељи. Једнога дана, наредник Ђирић је чистио свој пушкомитраљез и када је ставио шаржер, митраљез је опалио. Срећом само један метак, који је прошао између ногу Гаковића, који је седео на "кревету" Лакоша, и ударио у сандук где су биле ручне бомбе. Наша срећа је да су бомбе биле без упалача, па зато није дошло до експлозије.

Трећег новембра је Гојко Гаковић, који је био у једној групи која је ишла за Цетиње, у нападу партизана, био рањен, а два четника погинула. Седмог новембра је бомбардована Подгорица, тако тешко, какво нисам доживео ни у Београду, где сам преживе сва – 1941. године од Немаца и она када су нас савезници немилосрдно тукли!

Осмог новембра почиње скупљање четника, ради предстојећег покрета да се опкољено Цетиње ослободи. Целог тог дана, беспрекидно траје бомбардовање и митраљевање, сигурно на тражњу партизана. Десетак добровољаца је било у Цетињу. Они су тамо отишли на тражњу Парезанина. Били су неколико ноћи на положају, зван Орлови Крши, и четници су их после много хвалили! Отпор партизана је био јак, и борбе су се водиле за сваку чуку, скоро до самог Цетиња.

Средином новембра, војводу Павла посетили су генерал Лер, који је на састанак дошао са још

два генерала и неколико официра. Са Војводом је било неколико његових главнијих официра. Нас десетак смо били позвани да пре почетка озбиљних разговора отпевамо неколико наших маршева, а Слободан Станковић "Ћата" и Милан Бајић "Бајко" неколико народних песама. У своме поздравном говор Јаков Јововић је између осталог рекао: Срби су верни својим савезницима и када добијају, али и када губе! Ја сам у себи помислио, није Шваба глуп да би ово заиста веровао. Генерал Лер је одговорио како Немци поштују и цене српске војнике, још од времена Првог Светског рата. Тумач на састанку је био Ратко Парезанин.

После два дана, дата је наредба са покрет. Са четницима кренула је и велика група грађана. Скоро на пола пута Цетиње – Црнојевића Ријека, на коти Мекавац, налазио се бункер, изграђен од Италијана, одакле су партизани могли успешно да нанесу велике губитке онима који су друмом пролазили. Да би се то спречило, моја десетина је била одређена да заједно са четницима то спречи. Ми смо били спремни и само смо чекали да нам се придруже четници, што је узело мало времена. Чуо сам како се траже "добровољци", а такође и унапређење у следећи чин. Најзад смо кренули. Нас је водио један четник, да нам покаже пут. Тамна ноћ, а путић којим смо ишли, између два каменита брда, узан и пун камења. Бункер је био на брду, мало удесно од наше тазе и само су му се контуре назирале. Партизани су почели са пуцањем на нас, нашта смо им ми одговорили, пошто смо нашли заклон међу камењем. После можда пола сата, Лакош шаље Владу Лазаревића, Благоја "Лебанца" и мене, да идемо око 30 метара напред, да се попнемо на брдо са леве стране, тако да осигурамо да нам партизани ту не дођу. Брдо је било толико стрмо, да смо формално пузали, сигурно више од 10 метара. Када смо дошли до самог врха и почели да се на плато пребацујемо, партизани који су ту били, бацили су неколико бомби на нас. Хвала Богу, право је чудо да нико од нас није био ни огребан. Лакош и група су се одмах повуку на сигурније место, где смо им се и ми придружили. На наше велико изненађење, десетак минута доцније, Лакош нас опет шаље да понова покушамо да се попнемо на то брдо. И овога пута на нас бацају бомбе и ми се неповређени враћамо назад. Тако смо остали до зоре, док нису и задњи бегунци прошли. У току ноћи два добровољца су била рањена, као и неколико четника. Узгред да још кажем да је та ноћ, 14. новембар био дан моје славе, светих Врачева, Козме и Дамјана.

Настао је мали застој у борби да се Цетиње ослободи, и Влада и ја смо били у непосредној близини Војводе Павла, и слушали како он испитује једног заробљеног партизана. Одакле си, питао је Војвода, а партизан му је одговорио да је од Васојевића. "Срам те било, упрљао си образ Васојевића", окренуо се своме пратиоцу и наредио да га води у штаб! Пратиоц, са још једним четником, кренуо је низ друм до једног завијутка, а Влада и ја смо ишли иза њих. Са једне стране друма била је провалија, а са дуге стрмо, каменито брдо. Бежи викнуо је пратиоц партизану, који је са муком почео да се пење, пратиоц га је рафалом из пикавца убио. Скотрљао се на друм, а капа, округла, црногорска, на којој је била грубо направљена црвена, петокрака звезда, пала је испред Владе и он је скиде, да је има за успомену.

Када смо сви требали да кренемо натраг у

нашу "базу", Парезанин је успео да неколико нас добијемо место у камиону, и када смо били близу Црнојевица Ријеке, партизани отворе јаку ватру. Искочили смо, и уместо да тражимо заклон, јурнули смо тамо одакле је на нас пуцано и натерали партизани да побегну. Осећао сам се поносним да сам учествовао у том, првом и задњем, јуришу за мене.

Скоро на половини пута између Подгорице и Црнојевића Ријеке, налазило се брдо Кокоти, на чијем врху је било упориште једног батаљона Италијана, црних кошуља, који су партизани напали скоро сваке ноћи. Да није било да се ту води борба и гине, било би уживање гледати експлозије бомби које су личиле на ватромет!

Неколико дана пред полазак већ сакупљених четника и њихових породица, а и нас са њима, ја сам са нашим радиотелеграфистом Милисављевићем, званим "Доктор", у 10 сати увече, слушао вести из Лондона, како Врховни штаб Народно ослободилачке војске извештава, да су партизани данас заузели утврђење Кокоти. Међутим, ватромет није ни ове ноћи изостао, Врховни штаб је лагао!

Најзад, 1. децембра је наређен покрет. Ледена киша је без престанка падала, а пут којим смо кренули је ускоро било пентрање, козјим стазама планине Бјеласице. Ишли смо у колони један за другим, често измешани са четницима, или њиховим породицама. Ми смо били тешко натоварени разном спремом и убрзо смо били принуђени да бацимо са себе ћебад натопљена кишом, постала су сувише тешка.

У тој гомили приметио сам двојицу немчких војника. То си били Чеси, који су дезертирели. Дај Боже да су преживели Босну и оно што је било са четницима на крају рата. Када смо најзад преморени дошли до врха планине, нашли смо се на равнини, где су свакако били пашњаци за овце и другу стоку. Ту је била и једна дрвена зграда, где нам је био одређен боравак. У њој смо провели два дана и доживели да нас један мали авијон, звали смо их кукурази, митраљира. Срећом није нам нанео штету, сем што смо преживели страх.

Дуго би било да описујем наш пут, који је био тежак, скопчан са многим опасностима, хладноћом и често пута и глађу. Ја сам постепено почео да слабим, и неколико пута сам био одвојен од групе, али срећом, увек сам успевао да се са друговима састанем. На католички Божић 1944. године, опет сам био заостао, сам на друму. Срећом наиђем на једну немачку пољску кујну. Велики камион са куваром. Он је спремао ствари, ваљда да ускоро крене и ја га замолим да ли има нешто да ми да да једем. Једино што је имао је био "танак" какао, можда је то била вода са којом је прао казан, али био је топао, и напунио ми је моју порцију! Тада сам био толико гладан да сам узимао конзерве које су биле бацане уз пут, и само у једној риблији сам нашао неколико мрвица.

Поменућу још и ово – када смо дошли до Бијелог Поља, скренули смо, опет уз брдо, кроз дубок и слеђен снег, док нисмо стигли до једне округле, за нас чудне зграде, саграђена од балвана. Балвани су били тако састављени, да се је дим ватре, која се палила у средини просторије, ишао горе на отвор, састављених балвана. Та зграда се звала Дуби Рог! Нашој групи су се придружили десетак Црногораца, који су били збораши, међу њима и

доктор Љубомир Бараћ, доста старији господин. Негде напољу, Јордан Караџић је нашао разног сира, које су највероватније партизани спремили и ми смо имали добру вечеру.

Изоставио сам да споменем како смо, пошто смо прошли Колашин, застали да се одморимо, у једном малом селу. Дан је био изузетно леп и топао, тако да смо могли да се требимо од ваши које су се на нама толико умножиле, да смо имали велике тешкоће због тога. Поскидали смо блузе и кошуље и неуморно туцали ту гамад, када неко опали 3–4 пушчана метка на нас и рани Миодрага Јанковића–Ћату, у десну руку. Срећом, мора бити да је то урадио један човек, који је одмах побегао. Иначе, да је ту било неколико партизана, ко зна колико нас би страдало.

Када смо стигли на Мојковац, пратила нас је ситна, хладна киша и магла. И ту смо морали да чекамо на наређење да даље идемо. Са тешком муком смо запалили неколико ватри, да се, колико-толико угрејемо, кад изненада преко нас пролете неколико бомбадера, који када су ваљда видели ватре бацеше неколико бомби близу нас. Али је и овога пута Господ био са нама и сачувао нам животе.

Доцније, када сам толико ослабио и са тешкоћом ишао са групом, са одобрењем Парезанина, успевао сам да ме приме у немачке камионе и тако долазио у места где би потом група стизала. У Пријепољу сам нашао Папића, омладинца Црногорца, који је један од оних који су са нама кренули за Словенију, који је пре мене ту стигао. Пријепоље је било препуно четника и цивила, кафане пуне, пиће на све стране, јагњеће печење. Папић и ја смо могли само да гледамо и да још више осећамо глад.

И овде је било ружно време и нисмо знали где да се склонимо и преноћимо. Пред једном лепом, новијом кућом на улазу млађа жена чисти улаз. Ми јој приђемо и отпочнемо разговор. Казала нам је да је Српкиња, из Свилајнца, удата за муслимана. Ја је замолим да нас пусти да у улазу у кућу преноћимо. Она нас одмах одби са речима како смо ми пуни вашака и прљави и да зато то не може да дозволи. Више се не сећам зашто нас је један стари, погурен муслиман, по имену Мемага, одвео у собу, где је био и његов син, те смо на патосу провели ноћ. Када је стигла група, Папић и ја смо мало ојачали, тако да смо били у стању да дођемо до Прибоја. Даље више нисам могао да идем. Једино што је преостало је да покушам да ме Немци приме у њихове камионе. Парезанин ми је дао, ако успем да дођем до Сарајева, место где ће група бити смештена и тако се ја опет одвајам од групе.

У Сарајево су камиони стигли негде пред подне. Када сам изашао на улицу, нисам знао шта да радим, како да нађем касарну Краља Александра, адреса коју ми је Парезанин дао, која сигурно више није имала то име. Одједном крај мене је стајао Папић, убрзо затим и Воја Цвијетковић, који су такође као и ја, у исто време стигли у Сарајево. Нисмо стигли ни једну реч да проговоримо, када нам је пришао један млад, висок, у усташкој униформи човек и строгим гласом нам казао како је уредбом полиције забрањено да се кроз град иде са оружјем. Одговорио сам му да ми нећемо ићи кроз град и да ћемо се брзо склонити у место где нам је боравак одређен. Окренуо се и брзим корацима прешао улицу и ушао у једну

Сећање на мисију...

повећу зграду, на којој је била хрватска застава. Неодлучни шта да радимо стојали смо на истом месту, када је из зграде изјурила гомила усташа, опколила нас и увела у ту зграду, позади у двориште. Одвели су нас на разне стране, мене су разоружали, узели ранац са леђа и њих двојица су почели, да ме испитју ко сам и одакле сам, да ми затим, ружан, мали као кепец старији човек, свакако муслиманин, стави каму под гушу, са речима како "воли да голица српске вратове"! Вероватно је тако било и са Папићем и Цвијетковићем. Никад их нисам за то питао. Био сам прибран. Нисам осећао никакав страх и ако сам знао да ми се ближи крај живота!

Ко ће као Бог? У двориште је утрчао један немачки официр, који је почео да виче на усташе, и да тражи да га воде код њиховог старешине. Убрзо се вратио са старешином, а који је био онај што нам је први пришао на улици. Били смо спашени. Када смо том официру рекли ко смо и где смо требали да одемо, он нас је лично у касарну одвео. Разлог да је овако поступио, колико сам га разумео, био је да је неко време провео у Црној Гори где је упознао Србе и четнике; да га је једна жена зауставила и рекла како су усташе увеле неколико четника у њихову зграду, где ће их засигурно убити, те ако може да им спасе животе.

У касарни су нас примили без икаквих проблема и дали нам једну велику собу. Очигледно су знали да ће ускоро доћи наша група. Као прво, одмах су нас послали да се окупамо, а одело и веш девашира. Ја сам имао на једном месту тела неку инфекцију и топла вода је учинила да се крaste појаве широм мог тела. Почели смо да добијамо и храну, а више не памтим када смо задњи пут нешто топло и хранљиво јели. Такође, спавали смо на креветима, први пут од дана када смо пошли на пут ка Словенији. Због слабости највише сам био у кревету. Када је после два-три дана стигла група, затекла ме је како лежим. Пре доласка у Сарајево, они су провели неколико дана, мислим у Соколцу, где су се одморили и освежили. Били су расположени, пуни шала, била је милина гледати их. Незнам одакле су имали немачки шињеле и капе и како су се овако обучени усудили да изађу у град. Тек, Влада Лазаревић обуче шињел и Јова Поповић, који преко униформе стави шаторско крило, одоше. Када су се вратили, донели су кутију пуну баклава и свима поделили. Ја сам то гледао, "сакривен" у кревету, док се Влада није сетио и мене и донео ми баклаву.

Не сећам се више како смо ишли на железничку станицу. Оно што памтим, наш воз је морао да стане, мислим у Зеници, а можда је то био и Добој, да чека дозволу да настави пут. Био је леп, сунчан дан, и ја сам изашао напоље и стајао уз једну мању зграду. Прилазио ми је један леп малишан, до 10 година старости и ја се спремам да му кажем неколико лепих речи. Када ми он опсова српског краља и побегне. Откуд та мржња? Дечак још није знао ни како да "обрише нос", али је већ био оптерећен мржњом? Да ли је њу добио сисајући мајчино млеко?

Преко пруге, мало удаљено је била ретка шума, из које су почеле да излазе мале групе војника и официра Српске државне страже. Када су се приближили, ја им приђем, и једног официра упи-

там да ли нешто зна о моме брату од тетке, судском капетану Граничне страже, Кокану Хаџи Поповићу. Одговор је би поразан! Пуковник Худина, који је био начелник Судског одељења страже, наговорио је све своје офицере, да слободно остану код својих кућа јер су они све радили по закону и сви предмети су сачувани, и да немају ничега да се плаше. Доцније, када смо били у Форлију и почеле да стижу вести из Србије, видели смо колико је пуковник погрешно. И он и сви други су побијени без икаквог суда и закона!

Следеће место где смо се задржали два дана био је Славонски Брод. Ту у истим касарнама били су смештени и преживели припадници Српске државне страже, са којима нисмо, да ја знам имали сусрета. Случајно сам видео велику групу официра, коју су предводили генерал Јонић, коме су са једне стране били пуковник Брана Живковић, а са друге пуковник Страњаковић. За разлику од нас, којима је циљ био Словенија, Немци су стражаре послали у Аустрију, где су намеравали да их употребе као раднике.

На железничку станицу смо рано пред зору, скоро трчећи, у колони по један, стигли до нашег вагона, брзо се утоварили, и врата су онда била затворен. Како је још било свеже у памћењу, шта се десило групи Мајора Мојића у Загребу, са нама у вагону су били десетак немачких војника, који би спречили и нас побију усташе. Кроз Загреб наш воз је прошао без заустављања. Даљи пут до Постојне је прошао без тешкоћа, где смо стигли 15. јануара 1945. године.

Много ме је жао да се не сећам како су нас дочекали. Остало је да сам, када су нас водили на купање и деваширање, преко пута улице спазио мога брата од тетке, Хаџи Поповића, за кога су ми у Босни рекли да је сигурно остао у Београду. Нисмо имали времена за разговор, једино ми је рекао, да је пред полазак Корпуса, он напустио Стражу и прешао у добровољце. На служби је у Првом пуку, где је судски официр.

Припадници групе су убрзо били враћени у своје јединице, тако да сам се ја вратио у Чету за везу. Одатле су ме после три дана послали у тек отворену болницу Корпуса у Логатецу. Ту сам остао скоро 6 недеља, све док нисам потпуно ојачао. Из Логатеца су ме преместили у Штаб корпуса у лични отсек, где су били моји школски другови, Пера Лукић и Ђокица Стојадиновић.

Са овим би моја сећања о групи Парезанин била завршена, али морам да додам још један занимљив детаљ. Марта 1948. сам ступио у службу помоћних јединица британске војске. Први гарнизон је био у Фалингбостелу, у северо-источној Немачкој британске зоне. Ту су Немци имали велику базу, са ко зна колико зграда касарни и разних помоћних зграда. Многе од њих су биле коришћене од Британаца, али један део тог комплекса је био дат организацији ИРО, која је ту направила пролазне логоре за избеглице који емигрирају за Аустралију и земље Јужне Америке. Нисам био на служби, па сам шетао логором и спазим једну повећу колону избеглица, и међу њима угледам и Патроногића, који се са инжињером Илићем пребацно у Италију. Притрчим, поздравим се и он ми на брзину рече да иде за Чиле и да има велику породицу, жену и два мала детета. Чуо сам доцније да је тамо доста млад умро.

Стеван Пироћанац

+ Вилма Павловић

У Спрингвуду, Блу Маунтинс, Аустралија, умла је 15. августа 2014. наша другарица Вилма Павловић (рођена Марковић) (91). Сви који су познавали Вилму знају је као тиху и добродушну особу, увек спремну да помогне другима.

Скоро цела породица Марковић била је у добровољцима. Вилма је била наша сестра болничарка у Меркателу, Италија. После пресељења наших логора из Италије у Немачку (1947), прешла је да ради у Енглеску, где се удала за добровољца Душана Павловића. Заједно су емигрирали у Аустралију. Живели су у Њукастлу где је она била позната и цењена као тумач и саветник за нове имигранте.

После смрти мужа Душана, преселила се у Спрингвуд, близу своје ћерке Маријане, где је уживала у гајењу орхидеја. Вилма оставља за собом децу: Милорада, Владимира, Маријану и Петра; унука и праунуку.

Наше саучешће породици, а нашој Вилми слава и хвала; вечан јој покој у Царству Христовом!

П. Лукић

+ Нада Пропадовић

У Лејк Женеви, Висконсин, САД, умрла је 7. септембра 2014. после дуге болести наша другарица Нада Пропадовић (рођена Поповић). Нада је заједно са сестром Мацом, као избеглица из Македоније, радила у Недићевом дечјем граду у Крушевцу.

Касније у Словенији радила је као сестра болничарка у добровољачкој болници у Логатецу, а у Италији, у болници логора Еболи. У Еболију се удала за нашег познатог друга Милутина Пропадовића, касније писца књиге 'ЈНП Збор и Ком. партија'. Нада за собом остаља синове Мишка и Драгутина и ћерку Нели.

Сахрана покојне Наде обављена је 12. септембра у манастиру Св. Саве у Либертвилу, Илиној. Наше искрено саучешће породици, а драгој Нади, слава и хвала. Молимо се Господу да јој подари вечни живот!

Љ. Д.

Прилог Искри – исправка

У Искри 1. септембра 2014, погрешно је објављено да је **Миленко Радојевић** дао \$ 50 прилог за Милана Правицу, а требало је да гласи да је прилог дат за Милана Павлицу. Извињавамо се приложнику и породици покојног Милана Павлице.

Српски у Војводини – само језик друштвене средине?

Одбор за образовање и културу Скупштине Војводине је донео одлуку да српски језик више није службени језик на подручју државе Србије у неколико војвођанских општина. Предлагач те идеје, Лига социјалдемократе Војводине... да се у појединим местима у Покрајини уведи титоистичка тековина језика друштвене средине, образложио рекавши да ће ако српска деца буду научила мађарски језик – и њихови вршњаци мађарске националности научити српски језик.

Речју, на делу државне територије Републике Србије српски језик није више службени, већ има статус језика друштвене средине.

Баш у суботичкој општини, где је у две школе покрајински Одбор Кардељевих и Шуваревих заумника одлучио да клинички испита своју умовитворину, налази се насеље Биково. Деца српске националности у том месту, у тамошњој Основној школи „Свети Сава“, би последично према бројности мањинских заједница чији удео прелази 15 одсто становништва, као језик друштвене средине требало да уз мађарски, уче још и хрватски и буњевачки језик. Српска деца у Белом Блату у општини Зрењанин би према истом критеријуму, учила мађарски и словачки, а кањишком Адорјану уз мађарски и румунски језик. Када се томе додају матерњи српски и обавезни страни, рецимо енглески језик, српска деца у тим местима би по завршеном основном образовању комотно могла отићи за дипломате у Уједињеним нацијама.

Одбор Скупштине Војводине је прекршио не само Закон о службеној употреби језика и писма и Устав Србије, већ је још једном показао да нема краја терору доконости, неодговорности и штеточинства покрајинских властодржаца.

СКК, 10.9.2014.

Татјана Ивковић

ПАЖЊА ОНИМА КОЈИ ЖЕЛЕ ДА ПРАТЕ ПИСАЊЕ ИСКРЕ

Они који желе да прате писање Искре, а исту не примају штампану, могу наћи сваки њен број, почев од јануара 2002. до данас, као и другу сродну литературу – читати их или 'преузети' (download) – на сајту „Ново видело“ <<http://www.novo-videlo.com>>.

„ISKRA” SLOBODNI JUGOSLOVENSKI LIST

Administracija i Uredništvo
Iskra Periodical
(Publisher)

17 Harvelin Park,
Todmorden, Lancs
OL14 6HX, England.

E-mail: vdjl@talktalk.net
Odgovorni urednik (Editor):
Vladimir Ljotić.

Rukopisi se ne vraćaju. Članci objavljeni sa inicijalima ili punim imenom autora, ne predstavljaju obavezno mišljenje redakcije.

„Iskra” izlazi svakog 1. u mesecu.
Typeset and printed by
Artprint media doo, Novi Sad, Serbia

Godišnja pretplata za „Iskru” (običnom poštom) £16 ili odgovarajuća vrednost u drugim valutama (Euro 28). Avionskom poštom godišnja pretplata iznosi za SAD, Kanadu i zemlje Južne Amerike £20, a za Australiju, Novi Zeland i zemlje Azije £23 ili odgovarajuća vrednost u drugim valutama.

Čekove za „Iskra Periodical” slati na adresu
Poвереника за Englesku

Poverenici: AMERIKA: „Jadran”, c/o D. Ojdrović 2225 N. 106th St. Wauwatosa, WI. 53226, U.S.A. — AUSTRALIJA: Malešević Bogdan, 18 Kingsley Str., Elwood, Vic. 3184. — ENGLJESKA: Mirjana Ljotić, 17 Harvelin Park, Todmorden, OL14 6HX (Čekovi da glase na *Iskra Periodical*) — KANADA: Danica Pavlica, 10534, Keating Cresc. Forest Glade, Windsor - Ont. N8R 1T5 — FRANCUSKA: Trajanka Darda, 58, rue de Crevecoeur, 93300 Aubervilliers - Paris.

Онај који би рекао да политика, по правилу, нема везе са честитошћу и после тога мирно спава нека зна да је најнебрижљивији домаћин и најбездушнији отац који се може замислити.

Народ је осећањем, навикама, изрекама, везан за закон... Наш је закон врло кратак, али зато врло велики. Он има само три принципа: домаћинство, чојство и јунаштво. То је закон нашег народа!

ПРАВОПИС – УГАОНИ КАМЕН ЗА ОЧУВАЊЕ ЈЕЗИКА И КУЛТУРЕ СРБА

Ако на корицама њемачког правописа пише да је на снази у Њемачкој, Аустрији и Швајцарској, онда нема препрека да на корицама наших уџбеника стоји: Правопис је на снази у Србији, Црној Гори и Републици Српској – наводи академик Слободан Реметић.

У Новом Саду промовисан је "Правопис српског језика, ијекавски говор", капитални издавачки подухват Матице српске, заснован на научно утемељеној идеји о јединственом српском језику са равноправним екавским и ијекавским изговором.

Горан Мутаџија, министар просвете и културе Републике Српске, истиче да је ијекавско издање "Правописа" угаони камен за очување не само српског језика него и укупне културе српског народа са обје стране Дрине, као и у Црној Гори.

"Потпуно смо свјесни покушаја сакаћења и политизације српског језика у Србији, Црној Гори и БиХ. Управо зато, ијекавски Правопис српског језика путоказ је како се треба борити против језичких и политичких насртаја који данас долазе и са бошњачке и са хрватске стране.

Уколико не успијемо заштити српски језик од таквих насртаја, угрозићемо темеље на којим стоје српска култура и духовност", упозорио је Мутаџија.

И за предсједника Матице српске Драгана Станића неупитно је да се очување српске ијекавице у данашњим смутним политичким временима намеће као императив:

"Сачувати ијекавицу значи сачувати динарски тип културе, као и српство у Босни, Херцеговини, Хрватској и Црној Гори. Истовремено, мора се сачувати и екавица, односно косовски, моравски, шумадијски и војвођански тип културе зарад очувања српства на тим просторима".

Станић скреће пажњу да су ијекавица и екавица два "плућна крила" једног организма.

Академик Слободан Реметић напомиње значај поштивања европских језичких стандарда, кад је у питању екавски и ијекавски изговор српског језика у образовним институцијама Србије, Црне Горе и Српске.

"Ако на корицама њемачког правописа пише да је на снази у Њемачкој, Аустрији и Швајцарској, онда нема препрека да на корицама наших уџбеника стоји: Правопис је на снази у Србији, Црној Гори и Српској!" – појашњава Реметић.

Мато Пижурица, члан редакторског тима ијекавског "Правописа", заложил се за јединство српског језика, односно јединствени српски културни простор.

"Мора се остварити једна норма за јединствени српски језик са равноправним ијекавским и екавским изговором. Јединствени српски језик омеђује јединствени српски културни простор, и то без граница на Дрини и Златибору. Или ниже до Бродарева, до оног граничног метра на пружи Београд–Бар.

Допринос идеји стварања и очувања јединства језичког и културног простора Србије, Црне Горе и Српску, за српски народ и језичку науку завјетна је обавеза", поручује Мато Пижурица.

"Правопис српског језика, ијекавски говор" изашао је у издању Матице српске, а објављивање тог капиталног дјела помогло је Представништво Републике Српске у Београду.

Путем друштава Матице српске у Бањалуци и Подгорици, "Правопис" ће бити дистрибуисан корисницима у Црној Гори и Српској.

Капитално, ијекавско издање "Правописа српског језика" промовисано је у склопу „Дана Републике Српске у Србији”, велике седмодневне манифестације, која је завршена свечаном академијом у новосадском Српском народном позоришту.

СРНА, 11.9.2014. Приредио Слободан КОВАЧЕВИЋ